

Nếu Như Chưa Từng Gặp Anh

Contents

Nếu Như Chưa Từng Gặp Anh	1
1. Chương 1: Một Ngày Run Rẩy Nắng	2
2. Chương 2: Chỉ Là Những Xuyên Xao	4
3. Chương 3: Anh Cứ Dịu Dàng Như Sớm Mai Nhé	6
4. Chương 4: Giống Như Là Tình Yêu	6
5. Chương 5: Anh Không Là Giấc Mơ	8
6. Chương 6: Bức Thư Sám Hối	10
7. Chương 7: Tôi Là X – 8men	10
8. Chương 8: Ta Sẽ Gặp Lại Nhau Trong Hồi Ức	11
9. Chương 9: Lỗi Hẹn	13
10. Chương 10: Giữa Dòng Đời Xuôi Ngược, Em Và Anh Mãi Là Tình Nhân	15
11. Chương 11: Những Ký Ức Về Mẹ	17
12. Chương 12: Một Ngày Dài Đến Thế	18
13. Chương 13: Tình Cờ	21
14. Chương 14: Hai Năm Sau	22
15. Chương 15:	23
16. Chương 16	24
17. Chương 17	25
18. Chương 18: Can Đảm Chia Tay Là Em Đã Tự Cứu Lấy Mình	26
19. Chương 19: Cô Bé Lọ Lem	27

Nếu Như Chưa Từng Gặp Anh

Giới thiệu

Nỗi nhớ đông đặc. Im lặng giữa chiều đông. Không hồi âm. Em đếm ngược nhịp đập tim mình. Thấp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-chua-tung-gap-anh>

1. Chương 1: Một Ngày Run Rẩy Nặng

Lời nói đầu

Tôi trong cuốn sách này, là để cảm ơn tuổi trẻ và những tháng năm thanh xuân đầy ý nghĩa, đã nhắc tôi về yêu thương! Tuổi trẻ là mầm cây, yêu thương là mưa xuân. Có mối tình nào trở thành đại thụ mà không từng là những mầm cây bé xíu, yếu ớt, run rẩy bật lên từ đất ẩm?

M, P trong trái tim tôi, rồi sẽ có trong trái tim mỗi người đã cầm cuốn sách này. Bởi tôi mong muốn rằng trong chúng ta, những ai đã có những năm tháng thanh xuân tươi đẹp, sẽ có thể gặp M, gặp P và ngã đầu vào vai người đàn ông mình tin cậy, chỉ để khóc! Bởi vì là con gái, việc tìm được một bờ vai ỉn dựa vào và khóc, thật hạnh phúc biết bao!

Khi 12 tuổi, tôi không hề biết sau này, có một người đàn ông sẽ kéo đầu mình dựa vào vai Anh, và nói: “Ngoan nào! Đừng khóc nữa!” Những câu từ ấm như thảm nắng ấy, lại có thể khiến ọi nỗi sợ hãi tan đi. Thế nên, cô bé ngốc như tôi đã sống đơn độc, vô vọng suốt nhiều năm sau đó.

Ngày tôi gặp P, mối tình đầu của tôi, là một khoảnh khắc đẹp và sâu đến khó tả. P khiến tôi tin rằng: Tôi là một cô bé lọ lem xinh đẹp và tốt bụng. Niềm tin giản đơn ấy giống như chiếc kẹo, tôi đã đem theo bên mình suốt nhiều năm thanh xuân. Những lúc nhớ P, nhớ tuổi trẻ nồng ấm của mình, tôi lại cuống cuống lục tìm kỷ niệm: “P ở đâu? Những nồng ấm chân thành năm xưa đâu? Sự giản đơn như viên kẹo đâu?”

Tôi từng nghĩ sẽ không thể thấy ai có thể tốt đẹp hơn P, không thể rung động thêm một lần nữa. Thanh xuân là thứ trôi đi, chỉ biết trôi đi chứ không hề dừng lại. Nước mắt không thể níu giữ được kỷ niệm đã hóa đá thời gian. P đã tạc lên phiên đá thời gian của tôi, là một hình ảnh chàng hoàng tử đẹp trai kẹo ngọt, có má lúm đồng tiền và hàm răng trắng đều tăm tắp. Mỗi lần P cười, cả sân trường như ngập tràn ánh nắng ban mai. Thế nên, tôi cứ sao lòng, cả khi P đã là một ký ức không thể tái sinh hay làm lại dù chỉ một lần.

Bạn thử nghĩ mà xem? Cuộc sống sẽ thế nào nếu trái tim bạn không còn biết rung động trước tình yêu nữa? Tôi đã phung phí tuổi trẻ của mình trong khói thuốc Esse đắng nghét, trong rượu men Nga cay xè, tôi đã uống và hút tất thấy sự cô đơn của mình, nỗi cô đơn của cô bé lọ lem khi chứng kiến mối tình đầu rời khỏi thế giới tươi đẹp này như một vị thiên sứ, với đôi cánh lấp lánh bạc. Hồn nhiên, P đã ở một thế giới tươi đẹp hơn, tôi vẫn tin như thế khi cổ ngăn những dòng nước mắt đau đến thất lòng. P vẫn ở trong trái tim tôi, gan lì và vĩnh cửu, sự gan lì của ký ức tươi đẹp, không chịu rời khỏi tôi để tái sinh thành một ký ức khác!

Trong cuốn sách này, không có nỗi đau, chỉ có sự cô đơn, cô đơn cả khi được yêu thương. Chắc bạn ngạc nhiên lắm phải không?

Rồi M đến. Cái ngày M đến, là ngày đặc biệt tới khó tin. Tôi có thể ngẩng đầu vào vai M kể cho anh nghe những nỗi buồn không ngừng rỉ máu trong lòng mình. Nỗi buồn như có cái kiếp lai sinh, chẳng thể nào dứt ra được. Điều kỳ lạ, tôi đã tình nguyện chui ra khỏi vỏ ốc và những tháng ngày trầm cảm trong âm nhạc, trong khói thuốc, trong mem rượu, để nói với M rằng: “M này! Giá như gặp anh sớm hơn. Bởi nếu như chưa từng gặp anh, em sẽ không biết tiêu hoang sự cô đơn và buồn tẻ của tuổi trẻ vào đâu nữa. Rượu, thuốc lá, chỉ là những độc dược vô hình, lúc tỉnh say, tan khói thuốc, cô đơn lại lạnh lòng. Mà M này, sao bỏ vai anh ấm thế?”

Tôi chỉ là một cô gái, không ước muốn gì nhiều cho bản thân, chỉ mong có người đàn ông tin cậy, cho tôi cất giùm viên đá cuội dưới lòng suối trong vắt – viên đá cuội tên là nỗi cô đơn, bất an và mong manh dễ sợ. Cảm ơn M, cảm ơn P, đã gieo an yên và thương thiết vào tâm hồn tôi.

Nếu không thế, tuổi thanh xuân của tôi còn gì lưu lại?

Phải không?

Đây không phải là lần đầu tiên em rung động. Không phải lần đầu tiên em tin rằng trái tim có thể rời khỏi lồng ngực của mình và rớt xuống bãi cỏ, nếu không kịp giữ nó lại. Thế nhưng, sự rung động của tuổi trưởng thành, thường rung lên những hồi ức rất khác, khi rời xa...

Sự rung động đến rồi à? Em đưa tay gõ nhẹ vào lồng ngực để đếm nhịp lỗi của trái tim, cảm xúc mơ hồ chợt đến ru rì như lời thì thầm của một ánh sao đêm đi lạc trên bầu trời

Em gặp anh trong cảm giác rất yên nhiên, không mang theo bất kỳ tiếng sét nào từ buổi gặp gỡ lần đầu tiên, lần thứ hai... nhưng đến lần thứ n thì em nhận ra, tìm mình bỗng nhưng bối rối, nhịp đập dường như không còn vang lên từ lồng ngực bên trái. Em ương bướng chống lại những xao động chưa kịp đặt tên: Chỉ là một cơn gió chở những đám mây màu ngọc bích đi qua, em mỉm cười, ơ kìa! Những đám mây chỉ có trong giấc mơ siêu nhiên bí ẩn...

Anh. M của cảm xúc vô tội, đã là một cái tên có thật trong cuộc đời này chứ không phải sản phẩm của trí tưởng tượng. Em còn nhớ, lần đầu tiên phỏng vấn anh, tất cả gói gọn trong mắt em là một chữ: Rất rồi bình thường. Vẫn là anh, vẫn con người ấy, em đã có thêm vài cuộc tiếp xúc nữa. Và vẫn không thể ngọt hơn, lời nhận xét về anh cũng chỉ gói gọn trong: Chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng rồi, chỉ một lần duy nhất, em gặp anh trong một cảm giác đời thường nhất. Không phải vẻ tận tụy trong bộ đồ blouse trắng, không phải nét mặt lúc nào cũng như sợi dây đàn với vầng trắng ướt đầm mồ hôi, căng thẳng, rồi vỡ òa sung sướng sau mỗi ca mổ thành công. Anh của đời thường, anh giữa đám đông, em thấy nụ cười của anh, hàm răng trắng đều tăm tắp, rất dỗi ngọt ngào. Có thể, khi đặt anh giữa đám đông, em mới thấy sự khác thường chăng?

Em cuối mặt xuống, để giấu đi cảm nhận khác thường đó, để tiếp tục kêu gọi dối lòng, đó chỉ là trò đùa của cảm xúc. Một trò đùa sẽ kết thúc và người chủ động là em, sẽ phết chút bối rối như lát bơ mỏng lên chiếc bánh mì, bữa điểm tâm buổi sáng.

Một ngày rung rẩy nằng, run rẩy những cơn giông bất chợt. Anh không xuất hiện trước đám đông nữa, mà đứng trước mặt em, một chàng trai tầm thước, đôi mắt sáng và ánh nhìn xa xăm. Không biết, anh có năng lực siêu nhiên để đọc được cảm xúc của em, hay anh là gã trai nhút nhát biết giấu mình trong vỏ ốc. Ở bên em, anh im lặng, thắm kín và thiếu đi sự hồn nhiên cần thiết của một chàng trai độc thân. Em đã phải chủ động phá vỡ không khí có phần trang nghiêm ấy, bằng một câu đùa đầy, rất chọn lọc: “Anh đã có người yêu chưa?” Ơ kìa! Tại sao em không hỏi bố mẹ anh khỏe không? Anh sống ở đâu? Vì sao chọn nghề bác sĩ? Mà câu đầu tiên, em lại quan tâm đến tình cảm riêng tư của anh nhỉ? Sự quan tâm này, đến sự ích kỷ hay chân thành? Đồ mèo ngốc! Em tỉnh quá! mỉm cười, chờ đợi. Rồi lại nhìn vào gương mặt của anh, một gương mặt có tới 90% dễ mến, và 10% của những nét cực dễ mến. Tại sao, lần gặp mặt đầu tiên, lần gặp mặt thứ hai... em không nhận ra điều ấy nhỉ?

Anh vẫn chưa có người yêu, em thở phào. Cho dù anh nói dối, thì lời nói dối ấy cũng có giá trị bằng ngàn vạn lời nói thật với em lúc này. Em tự ình điểm 10 về sự cả tin, đồ mèo ngốc say nắng! Em bắt đầu buông lỏng cơ mặt, để nụ cười bớt vẻ xa giao. Lúc đó, em đã gắng hỏi anh: “Này M, sao anh lại thích nghề y vậy?” Thực sự nghề của anh và nghề của em, giống như mặt trăng và mặt trời. Vì nghề báo hay phanh phui những tiêu cực của ngành y, và ngành y luôn cho rằng người làm báo phản ánh chưa trung thực! Em còn nhớ, ở giữa đám đông một mình em đón nhận mưa bão chỉ trích, phê phán nghề báo từ đồng nghiệp của anh. Em dường như bị dồn đến chân tường, mắt sắp rơm nước. Trong đám đông ấy, chỉ duy nhất có anh là im lặng. Vì anh đồng tình hay phản đối, em không rõ. Nhưng ít ra, em cũng có thêm 1.001 lý do để quý và tin cậy anh hơn.

Từ cuộc gặp gỡ “face to face” ấy, em bắt đầu nói lỏng những cảm xúc của bản thân. Em thấy anh đẹp cả khi anh mặt bộ blouse trắng, nét mặt cương nghị. Em thích anh nhiều hơn! Nhưng sự ương bướng còn sót lại trong em, lại nỗ lực phủ nhận điều ấy.

Em nhẩn nại ngồi viết nhật ký, ghi lại cảm xúc của mình, có đoạn: “M à, con mèo ngốc ương bướng, lì lợm, ngang tàng và cao ngạo này còn lâu mới thừa nhận cảm xúc của mình nhé! Hãy đợi đấy! Nếu phải nhảy từ tháp đôi xuống và tỏ tình với anh, em sẽ...” Cơ mà, em bắt đầu run rẩy, nằng cũng rung rẩy, nếu thực sự phải lựa chọn, giữa nhảy từ tháp đôi xuống, và tỏ tình với anh, em sẽ chọn phương án nào nhỉ? Đồ mèo nhất gan! Đồ sợ bị trọng thương! Ôi Kuala Lumpur! Cam đảm lên nào!

“M ơi, anh đã đón tim con mèo ương bướng rồi!” Em đã viết lên bưu thiếp bằng tất cả sự ngọt ngào. Rồi lại vội vàng xóa đi, vì sợ anh sẽ đọc được. Rồi lại thấy tiếc, vì giá như em không xóa, mà gửi cho anh, một buổi sáng run rẩy nằng... Cuối cùng, em đã chú thích thêm ở dưới dòng chữ tỏ tình ấy, bằng cảm xúc cao

ngạo, sự cao ngạo là bản tính vốn có của em mà, em viết: “Lời tỏ tình này, đến từ sản phẩm của trí tưởng tượng. Ai nhận được, sẽ ăn dư thừa.”

Nhưng anh sẽ không bao giờ đọc được cảm xúc của em đâu, đồ mèo ngổ, tất cả các chàng trai cung Bảo Bình trên thế gian này, cứ 1.000 người thì có tới 999 người ham thích tự do và sợ bị ràng buộc trong tình cảm lứa đôi. Thế nên đến giờ vẫn độc thân đây thôi. Mà chỉ còn một người cung Bảo Bình duy nhất trên thế gian này. Sắp được đưa lên vũ trụ để lập ấp rồi. Là anh đấy, bác sĩ M ạ. Em nghĩ đến đó, lại muốn cười toét miệng. Phải làm thế nào để em vẫn là em. Một là nhảy từ tháp đôi xuống, hai là tỏ tình với anh, ba là vừa nhảy từ tháp đôi xuống vừa tỏ tình với anh... Lại một ngày run rẩy nằng.

Lại một ngày run rẩy nằng...

Em trang điểm nhẹ nhàng, thắt lưng, sơ vin và buông tóc xuống để bớt nét ngổ ngáo. Phải dịu dàng mới thuyết phục được đám đông, còn ngổ ngáo, nhìn rất manly, và cho dù anh có giàu sức tưởng tượng đến mấy, cũng không thể tin được, trong tâm hồn của cô gái có gương mặt nam tính kia, đang có một dòng nước mang tên anh, âm ỉ chảy. Đồ mèo độc thân ngốc nghếch. Em vẽ icon cười toét miệng.

Em đến dự một buổi truyền hình trực tuyến ca mổ tìm nhân đạo. Qua màn hình trực tuyến, em thấy anh, trong bộ blouse phòng mổ, khẩu trang bịt kín như ninja. Bằng tất cả sự nhạy cảm, em vẫn nhận ra anh, M ạ. Anh đeo kính, đứng thứ hai từ trái sang, nhìn ưu tư cả khi đang làm việc. Anh đến đây làm gì nhỉ? Anh đâu phải bác sĩ làm việc ở bệnh viện này? Em ngây người suy nghĩ, và chợt nhận ra mình đã “đứng tim” hơn một phút trước hình ảnh đẹp ngỡ ngàng này.

“Chàng bác sĩ, anh hãy yên nhiên nhé. Hãy cứ đẹp trong mắt em thế này mãi nhé. Dù nét đẹp ấy chỉ trong khoảng khắc thôi, nhưng ấn tượng sẽ được lưu đến vĩnh hằng.” Em tự thú! Nhìn ra ngoài trời, một ngày run rẩy nằng...

Một ngày run rẩy nằng...

Em quyết định sẽ nhảy từ tháp đôi xuống, bởi làm điều ấy còn dễ hơn khi nói với anh những điều trái tim còn đang bông rất lời run rẩy.

2. Chương 2: Chỉ Là Những Xuyên Xao

Những xao xuyên với anh, khiến em tích góp được những trải nghiệm thật dịu dàng, M ạ, Nó có những tỳ vết và thỗn thức của tuổi trẻ. Có thể, đó là cảm xúc của cô gái đôi mươi, tin rằng những rung động đến từ trái tim lúc nào cũng vẹn nguyên như giọt nước...

M.Anh – thứ xuyên xao kỳ lạ của em, nếu bầu trời có thể trong hơn chút nữa, có thể làm rớt xuống khu vườn sinh thái này, ánh nhìn bối rối của em.

Trả lại cho em đi! Em nhìn anh với đôi mắt của giọt mưa đêm qua cong rớt vẹn nguyên trên chiếc lá. Nó đã sắp triu những long lanh không màu sắc xuống đất ẩm. Anh từng nghe ai đó nói điều này chưa? Một cô gái đẹp có linh hồn, nếu không sẽ là Doraemon mất rồi!

Những anh sẽ không bao giờ nghe thấy, và cũng chẳng cần anh nghe thấy. Hãy cứ là người giữ linh hồn em một cách bất đắc dĩ, và chỉ cần anh đón nhận linh hồn ấy, để nó được nhắn tin cho anh mỗi ngày, gửi cho anh những icon cảm xúc cười toét miệng. Hoặc nhiều hơn, là ấn nút chọc anh trên facebook. Ô kìa! Nếu yêu thương không phải là bàn tay anh nắm lấy bàn tay em đi về phía con đường có nhiều ánh nắng, thì em thà là một Doraemon đơn lẻ, với đôi mắt lúc nào cũng ánh lên niềm vui.

Bước qua những xuyên xao...

Anh bảo với em: “Băng Di à, với anh em thực sự là một người bạn tốt.” Em đã đi lảo đảo xuống cầu thang tầng một cũng vì hai từ “Bạn tốt” mà khó khăn lắm anh mới nói ra. Ừ, em biết, với anh lúc này, em chỉ là

một người bạn đáng tin cậy. Như vậy có phải quá nhiều? sao em cứ buồn vì luôn nghĩ mình sẽ nhận được nhiều hơn?

Anh chạy theo. Em dừng lại, ném ánh nhìn thừa thãi vào bất cứ đâu, miễn sao không phải là đôi mắt của anh.

“Em là đồng hương của anh đấy!” – Em ngược lên nhìn anh. Anh - nụ cười có hàm răng đều thẳng tắp, giọng nói như cà phê nâu đá, thứ đồ uống em nghiện từ khi nào, chẳng nhớ nổi.

Lời nhận định của em giống như sự cứu rỗi đầy xót xa, chẳng lẽ em cũng bị tổn thương, tại sao không chọn tình tổn thương ít nhất?

Có lẽ, uống cà phê là thói quen. Và, nhớ anh, cũng là một thói quen. Mỗi khi đầu lưỡi chạm vào vị đắng của cà phê, em lại nghĩ đến sự giao hòa cảm xúc. Lại là sản phẩm của trí tưởng tượng. Em viết trong cảm giác quá đổi cô đơn: “Có một chú mèo máy xuẩn ngốc, sau khi rút hết năng lực siêu nhiên từ chiếc túi thần kỳ, đã không tìm được phép màu nào để đi tìm lại linh hồn đang bị thất lạc của chính mình.”

Đồng hương!

Tiếng gọi làm em tỉnh mộng, cảm tưởng như đang rơi xuống từ tầng mây thứ chín, tầng mây màu xanh ngọc bích trong trí tưởng tượng của em. Em đang ở trong khu vườn sinh thái riu ran chim hót. Những bậc tam cấp ướt nhèm vì mưa thu bất chợt, chỉ cần một cú hụt chân, mức độ trọng thương sẽ được so sánh với việc nhảy từ tòa tháp đôi ở Kuala Lumpur xuống.

Em sẽ lăn từ bậc tam cấp này xuống bậc tam cấp thứ 1.000 dưới chân núi kia, hay em sẽ tự thú với anh rằng: Doraemon mập ú đã phải long anh mất rồi?

Đồng hương. Em bối rối, nhìn anh mỉm cười ngượng ngịu. Nếu lúc này mà ngồi trước máy tính, chắc em cười toét miệng để tự sướng. Em lại lục trong từ điển của mình, em sẽ hỏi anh điều gì nếu không phải là: “Anh đã có người yêu chưa?”

Đồng hương! Vừa nói dứt câu, em lại bị chóng mặt khi nhìn thấy bậc tam cấp chạy tít tắp xuống chân núi. Em vẫn còn rất nhiều thời gian để lựa chọn giữa việc nói với anh rằng: “Anh đang giữ linh hồn của em đấy biết không?” hoặc sẽ lăn từ bậc tam cấp này xuống chân núi kia, tầm 1.000m?

Anh có chất giọng khá ấm, ấm như khi anh áp má vào cốc Lipton nóng.

Con đường lên những bậc tam cấp trong khu vườn sinh thái dường như dài hơn. Những con đường xa nhất, có lẽ là con đường dẫn thẳng vào trái tim anh, người đang ở gần em, về địa lý.

Này anh, em từng nghe đâu đó một chân lý có vẻ sến súa rằng: “Con đường xa nhất là con đường mà bạn chưa từng đặt chân tới...”

Anh im lặng, mỉm cười. Phía sau cặp kính cận kia, đôi mắt ấy đang nheo lại, chẳng biết có để tâm đến những điều em đang cố làm cho nghiêm trọng để che giấu vết thương đang rỉ máu của mình không? Hay đang cười nhạo em vì cô bé Cự Giải lẳng mạn, u sầu ngốc nghếch đang dạo chơi trên những đợt sóng?

Nhưng quả thực là, con đường từ tam cấp trên đỉnh núi và con đường đi vào tim anh, chưa chắc đã là con đường xa nhất, Em thì thầm, đủ để anh cà cơn gió u u từ khu vườn sinh thái này nghe tiếng: “Chỉ là những xuyên xoa, chợt đến, chợt đi. Con đường xa nhất là con đường từ trái tim em, đường tiền những xuyên xoa đi từ trái tim em, đi sang trái tim anh, và ngược lại.”

Nếu điều này đơn giản ấy, anh hiểu không biết giờ này anh còn độc thân?

Và con đường xa nhất, em thấy khó vượt qua nhất, có lẽ không phải trái tim anh, mà chính ở em thôi, M ạ. Em sẽ giấu những điều ước nhỏ nhoi ấy ở bậc tam cấp dưới chân núi. Em viết: “Nếu một ngày nào đó, đi qua bậc tam cấp cuối cùng ở dưới chân núi này, anh nhớ cúi xuống một giây nhé, có một linh hồn ngốc nghếch đã ẩn náu nơi này, vì thấy thật khó khăn khi nói ra những run rẩy của xuyên xoa?”

Được không M?

3. Chương 3: Anh Cứ Dịu Dàng Như Sớm Mai Nhé

Lần đầu tiên rung động của mỗi người, sẽ thật khác nhau. Nhưng với em, nhất định cảm xúc ấy phải bắt đầu bằng hai chữ: Dịu dàng

Em. Ương bướng, lười nhác, ngổ ngáo và sến. Em bộc lộ cho anh thấy những đặc trưng của cô nàng cung Cự Giải. Lẽ ra, khi gặp một người yêu mến, việc đầu tiên phải làm là cố gắng chinh phục người ấy, thì em lại tìm cách chui vào vỏ ốc để chạy trốn.

Thứ cuối cùng còn sót lại trong trái tim em, khi gạt những run rẩy của cảm xúc sang một bên, là sự cao ngạo đầy bất lực. Cao ngạo để che giấu những đổ vỡ đến từ nhiều phía mà em không còn khả năng chống đỡ. Bất lực vì sự đổ vỡ của một tình yêu chỉ được thừa nhận là bạn tốt, phải không anh?

Buổi sáng, cùng đoàn công tác ăn sáng ở một con phố khá yên ả của khu du lịch nổi tiếng, em ngồi cạnh anh. Một sự sắp xếp bất chợt của khoảnh khắc. Khi mọi người đang ăn thì em ngồi chống đũa, ánh mắt thất vọng, như cô nhóc bị mẹ quên mua tặng búp bê Barbie trong chuyến đi công tác xa như đã hứa.

Anh gắng hỏi: “Sao em vẫn chưa ăn?”

Em cau mày: “Em không biết ăn hành.”

Sự ngạc nhiên chạy qua mắt anh. Em đã giới thiệu về bản thân khá chi tiết: ương bướng, lười nhác, ngổ ngáo và sến, nhưng vẫn quên chưa nói cho anh biết: Em rất sợ ăn hành. Ánh mắt anh sau một giây dừng hình ở gương mặt vô tội của em, đã gọi phục vụ lại, nhỏ nhẹ: “Chị cho tôi một tô, không hành.”

Cảm ơn. Em lí nhí và có chút e thẹn. Cảm giác như nhược điểm của mình đang dần bộc lộ trước mặt anh một cách trần trụi. Nếu như biết rằng em còn có thêm hàng chục nhược điểm tương tự như vậy nữa, lần sau có dịp ngồi ăn cùng mọi người, anh có dám đến ngồi cạnh em không nhỉ? Và nếu như đó là chiếc ghế cuối cùng còn sót lại ở bàn tiệc, anh có yên nhiên ngồi vào, và coi việc gọi cho em một tô phở không hành là điều phiền toái dễ chịu?

Này M! Anh mất bao nhiêu năm để khoác áo blouse?

Bảy năm đại học, năm năm học nội trú, ba năm thực hành. Cho đến thời điểm gặp em, là mười lăm năm rồi.

Đồng hương! Em thì thầm chỉ để gió nghe tiếng. Hoàng hôn màu mặn chín cứ trải dài như muốn nhuộm cháy những cuống rạ trên khắp cánh đồng sau mùa gặt. Trải dài ra mênh mang là ánh mắt còn đang lấp lánh thời trai trẻ của anh.

Em gặp anh muộn rồi, M ạ! Thực ra em đã đi tìm anh trong ngàn vạn cuộc hành trình thời thiếu nữ của mình. Thậm chí, em đã ngồi vẽ một bức hình rất giống anh, mãi miết nghiên cứu đến quên ăn ở phòng thực nghiệm.

Anh! Em thích anh chỉ đơn giản vì anh đã gieo vào tâm hồn em cảm xúc nhớ thương kỳ lạ. Có chút gì đơn phương tôi tội, ngổ ngáo. Nhưng, dù ngổ ngáo đến thế nào đi chăng nữa, chỉ cần được ngổ ngáo với anh, cũng thật dễ mến mà.

Không ai cấm được em gần anh thêm một chút nữa. Chỉ có sự cao ngạo đầy bất lực đã giữ em lại. Nên dù có thế nào, em sẽ vẫn giữ những cảm xúc ấy, chỉ riêng mình em biết. Thế là đủ rồi.

4. Chương 4: Giống Như Là Tình Yêu

Có những lúc, cảm xúc với M giống như là tình yêu. Đại loại, khi xa M, cảm giác xao xuyến cứ động lại. Như một ngày vẹn nguyên tươi đẹp bằng hoàn hồn đỏ rực. Cảm giác gặp M, luôn thôi thúc trong em cảm xúc yêu thương...

Tôi đang trôi dạt những cảm xúc dằng dặc như mưa ngâu, và M ở phía mà tôi luôn theo dõi ấy, vừa gần lại vừa xa, hư ảo cũng rất đổi chân thực. Tôi vừa muốn chạy đến M, nhưng cánh đồng kia vừa tầm ướt sau

bao tháng hè rầu rĩ nắng, lại vừa muốn đứng im để cho nỗi cao ngạo bất lực của mình như thác nước chảy tràn.

Cảm xúc em dành cho anh, rất khác khi em dành cho P, M ạ. Dù ít nhiều ở anh và P có nét tương đồng của những chàng trai 8X, cùng lứa tuổi.

M này! Anh đến Trái Đất lâu chưa? Mà sao bây giờ em mới gặp anh nhỉ?

M cười. Anh đến Trái Đất này từ khi em chưa chào đời, từ khi em còn đang hoài thai trong ước mơ của một cặp vợ chồng hiếm con gái.

Em nằng nết chữ viết tên anh lên cuốn nhật ký rất nhiều lần, như sợ một ngày nào đó, cảm xúc trong em dành cho anh sẽ phai nhạt. Nếu một ai đó muốn cả thế giới biết mình yêu một ai đó, thì em lại chỉ cần anh, riêng anh biết mà thôi.

“Bờ vai của anh có đủ tin cậy không M?” Trên hành trình trở về thành phố X, em đã thủ thỉ hỏi anh điều ấy. Anh im lặng, mỉm cười và em đã ghé đầu vào vai anh ngủ. Trong giấc ngủ mơ màng, em nghe thấy hơi thở của anh thật nhẹ nhàng, ấm áp, và em chỉ mong hành trình đến thành phố Y sẽ xa thêm, xa mãi. Em đã ngủ với giấc mơ đầy luyến tiếc, tại sao em không gặp anh sớm hơn? Tại sao đến tận thành phố X? Ta mới gặp nhau?

Anh đeo tai nghe điện thoại lên. Lúc sắp đến thành phố Y, em chợt tỉnh giấc và anh gỡ tai nghe, giọng nhẹ nhàng: “Em đã đến Y chưa?” Em lắc đầu, thành phố này hoàn toàn xa lạ với em, chỉ có anh và đoàn công tác là những người em biết. Nhưng không sao, được ném mình đến một nơi như thế, cũng đủ cho em những trải nghiệm thú vị, giống như thử thách của bờ cát trước những đợt sóng thần.

Em quay sang nhìn anh, cái dáng ưu nhiên, chỉ riêng một kiểu ngồi ấy trên suốt hành trình gần 200 km, thật đơn điệu mà sao em vẫn thấy nét cuốn hút trong ánh mắt, nụ cười.

Anh cho em xem trang cá nhân, em ngạc nhiên nhìn anh: “Sao trống trơn vậy, anh không viết gì à?” Và anh đáp: “Công việc bận quá bận rộn, anh chỉ vào để trò chuyện với bạn bè một chút thôi.”

Em như con mèo lười, dụi dụi mắt nhìn ra ngoài cửa kính, mỏi mệt, và muốn ngủ thêm chút nữa. Dù chỉ còn 10 km nữa là đến thành phố Y. 10 km nữa, em sẽ rời khỏi bờ vai anh, để về khách sạn, về căn phòng xa lạ, tự đứng thấy đơn độc, mãi lòng.

Em lại yên nhiên ngã đầu vào vai anh lần nữa, không phải để ngủ, mà để đếm nhịp tim mình đang có những cảm dỗ mong manh của một cảm nhận mơ hồ, nhìn thấy mà không thể nắm lấy. Giống như hơi thở của anh lúc này, rất gần.

Em viết: “M à, chỉ giống như là tình yêu à, phải không? Bởi yêu thương chỉ đơn giản là, cảm thấy bình yên khi ở bên người đó, dù chỉ là một chặng đường. Một chặng đường là bao xa???”

Biển mùa mưa bão. Về đến khách sạn, em ném cơ thể xuống giường, bằng tất cả sự buông bỏ, dù chiếc giường êm ái này không làm chóng mặt như nhảy từ tháp đôi xuống, nhưng cảm giác thật đơn độc. Tại sao anh đến Trái Đất sớm hơn mà không tìm gặp em? Phải đến tận thành phố X xa lạ, cái gì cũng xa lạ, ta mới gặp nhau, vì thế mỗi lần tiếng sóng biển thúc vào bờ cát, lại thấy ngực ngói lên cảm giác xa bờ.

Anh kể: “Thời trai trẻ của anh, lúc rạo rực hưng phấn và cảm xúc trước cái đẹp, anh phải triền miên giam mình trong phòng học. Chỉ biết học và học, vì thế những ham muốn cũng héo dần.”

Còn bây giờ thì sao? Em lặng lẽ nhìn anh, mỉm cười.

Anh vẫn chưa có người yêu, M đáp.

Em lại thấy bỗng rất cảm xúc và muốn chạy đến bên anh, cuống quýt và vội vã. Nhưng lại vội vàng bỏ chạy như một đứa trẻ thiếu cam đảm, vì một câu hát nhạc Trịnh vắng đến làm đứt gãy mong muốn chọt đến ấy của em: Tình yêu như biển, biển rộng hai vai/ Tình yêu như biển, biển hẹp tay người. Em đi về nơi ấy, nơi đâu nơi đâu sông cạn đá mòn... Tình yêu vô tội bỏ lại cho ai, buồn như giọt máu lạnh lẽo nơi này!

Em quay lưng bước đi, bỏ lại biển rộng sông dài, bỏ lại anh đứng như trời trồng, một mình em, một mình em chạy theo bóng mình đang đổ dài bên bờ biển. Em chạy trốn cái bóng của chính mình, hay chạy trốn

anh? Em lao về phòng giấu đôi mắt mẩn mẫn vào gối...

M này, anh đến Trái Đất hơn ba mươi năm rồi, sao bây giờ mới gặp em? Và, em lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ với những luyến tiếc đầy màu sắc.

Vì cảm giác, thật giống như là tình yêu. Với M.

5. Chương 5: Anh Không Là Giấc Mơ

Anh không là giấc mơ...

Chưa bao giờ em nghĩ anh là giấc mơ của em, M ạ, dù những cảm xúc về anh thật yên nhiên, xinh đẹp. Như thể, anh đến Trái Đất này hơn ba mươi năm về trước, chỉ để gặp em...

Em từng nghĩ, nếu một ngày nào đó không làm báo, em sẽ chờ nhân duyên nào để có thể gặp anh?

Em sẽ chạy đến bệnh viện của anh để được làm một cô bệnh nhân bất đắc dĩ, và nói với anh rằng: “Này M, em là một nhà thiết kế thời trang và do bất cẩn, em bị một chiếc kéo xén vào tay, anh băng bó giúp em vết thương này nhé?”

Thực sự, ngay lúc này đây, em không biết làm gì để được gặp anh. Em đơn độc nhắn tin cho anh mỗi ngày, dù anh ở rất gần. Cự ly bao nhiêu là đủ gần? Em cũng không biết việc ngồi gần anh thêm chút nữa, có giúp em nhân đôi cảm giác bình yên hay lại trắc ẩn muốn phần?

Chỉ biết rằng em thực sự nhớ anh, rằng M là một chàng trai có th6a5t và hiện hữu trong cuộc đời này. Chứ không phải là giấc mơ.

Em bắt đầu cảm thấy mỗi ngày của mình bình thường bắt đầu bằng những háo hức, lúc cảm điện thoại lên, em luôn ấn danh bạ sang chữ M, và lúc nào cũng có vô vàn những tin nhắn mà em muốn dốc cạn gửi anh, Tin nhắn nào gửi anh, em cũng đắn đo trước nút send vài giây, sự đắn đo ấy chứa cả sự chờ đợi dài như sông cạn đá mòn. Em viết: “M, em từng có điều ước thật nhỏ nhoi, là được dụi đầu vào ngực anh và thì thầm về những trận mưa rào nặng hạt vào tháng Bảy ngâu. Và cái ngày mà em miệt mài xóa bỏ những ký ức về người cũ. Người đã rời khỏi Trái Đất này, trước khi anh kịp xuất hiện, đánh thức em bởi một câu nói rất thương: Cô bé!”

Em bắt đầu quên mất, thứ em quan tâm chỉ là anh, M ạ. Em vẫn chưa đủ rộng lượng để quan tâm đến cuộc sống xung quanh anh: Bố mẹ anh có khỏe không? Đồng nghiệp của anh thế nào? Anh đã từng yêu anh như sinh mệnh? Em chưa đủ rộng lượng để hỏi về quá khứ của anh, dù giữa em và anh, chỉ giống như tình yêu, một cảm xúc chợt đến, giống như mùi thơm của hoa uất kim hương phảng phất đâu đó khi cơn gió vừa đi qua, vô tình vương vãi lại.

Em từng rơi tự do xuống miệng vực khi nghe thoáng đâu đó có lần, anh đã đứng mỗi chân ở cổng trường Đại học Sư phạm, chỉ để chờ đợi cô gái của riêng mình. Nổi lòng! Em run lên dù chưa gì nhiều hơn về anh.

M, cảm xúc vô tội của em – em khẽ tựa lưng vào tường, rên rỉ trong ý nghĩ rất đau.

Khi nghe trong tim như có cơn bão vừa đi qua, ngổn ngang và đổ vỡ, em mới nhận ra mình vừa sống lại.

M, anh không phải là giấc mơ, bởi cảm giác mất mát của em gần lắm! Nhưng M này, ngoài kia có những lời thì thầm rất đẹp, anh có nghe thấy không?

Tôi và M vẫn gặp nhau giữa đám đông như hai người thân thiết và xa lạ, cảm xúc có phần mâu thuẫn trong tôi. M vẫn giữ nguyên nụ cười ngọt ngào khi tôi đứng đối diện.

Buổi sáng hôm ấy, tôi ngồi cùng xe với M đến bệnh viện ở thành phố Y. Khi nghe đồng nghiệp của M nói về những chiếc xe Lexus và Fantom biển tứ quý ở thành phố mù sương này, thì tôi lại reo lên kinh ngạc về một loài cỏ lạ mọc ven đường. Cây cỏ cao vút, thanh mảnh như lưỡi kiếm. Nếu đứng từ trên cao nhìn xuống, những cây cỏ mọc tua tủa ấy như một rừng chông mác lao xao. Đồng nghiệp của M cười rú lên, và

chỉ duy nhất M im lặng. M im lặng vì đồng cảm với tôi, hay đơn giản, vì M sợ góp thêm tiếng cười sẽ khiến tôi tổn thương và nếu bớt đi tiếng cười của M, tôi sẽ được chia sẻ?

Tôi gom nhặt những cảm xúc dành cho M cũng bởi những ngọt ngào bé nhỏ ấy. M khác biệt giữa đám đông, và sự khác biệt ấy gieo vào tôi những yên nhiên?

Tôi mãi mê ngắm M khi đang say sưa làm việc, và lén cầm điện thoại chụp M, hình ảnh này của anh sẽ khắc sâu trong tâm trí tôi như ánh nền rực sáng ở giây phút cuối cùng của nó. M trò chuyện với bệnh nhân, trùu mến từng lời. Tôi dịu dàng đón lấy những âm thanh quan thuộc của M, như thể tất cả sự trùu mến ấy, chỉ dành cho riêng tôi.

-Cháu lên mấy tuổi rồi? Nghe chú hỏi này, năm nay bé Nguyên học lớp mấy? Nếu khóc to quá là cái miệng Nguyên sẽ bớt xinh đấy.

Đứa bé đang ngần ngại bỗng ngừng khóc nhìn M. Lẽ nào bé gái 6 tuổi kia đã tìm thấy nơi trú ẩn cho nỗi sợ hãi từ sự dỗi dành của M? Và cả buổi sáng hôm ấy, tôi kinh ngạc vì M có rất nhiều lời cưng nựng nhẹ nhàng dành cho những bệnh nhân tí hon của mình. M cứ như vậy từ sáng đến trưa, từ chiều đến tối, từ tối đến ca trực đêm và M rất ít ngủ.

-Anh giống như Hesman ấy, không mệt sao M? – Tôi đưa cho M chiếc khăn thấm mồ hôi, giọng thủ thỉ.

-Anh quen rồi – M đáp. –Em sẽ thấy người làm nghề y rất vất vả thế nào qua chuyến đi thực tế này, đúng không?

-Vâng. – Tôi mỉm cười. -Và em cũng thấy, việc anh xuất hiện ở Trái Đất này, chỉ để làm bác sĩ.

M cười. Tôi đã khéo lấy lòng M bằng một câu chứa đựng cả sự dịu dàng và đồng cảm. Nhưng, tôi vẫn nhủ thầm, M ơi, thực sự em vẫn sợ đến bệnh viện vô cùng. Em hiểu rằng, những bác sĩ khoác áo blouse như anh, đã đi một chặng đường quá dài, đi qua tuổi thanh xuân tươi đẹp để có thể cống hiến trí tuệ cho công việc đầy thử thách này. Nhưng em vẫn thấy sợ hãi bởi sự vô cảm của rất nhiều đồng nghiệp anh, vì đã phản bội lời thề Hypocrat. Tôi trời khỏi cuộc trò chuyện với M mà không biết sẽ đi đâu? Có những lúc tôi thấy hoang mang khi không thể yêu tất cả những gì gần gũi với M. Phải chăng, vì thế mà M và tôi lúc nào cũng có một cự ly dè dặt, giống như cuộc hò hẹn ban đầu? Tôi chạnh choáng như vừa ủ men những ý nghĩ về M, rất thương!

M này, liệu em có thể thương riêng mình anh, chỉ đơn giản vì anh đã có mặt ở Trái Đất đúng lúc em vừa rớt xuống một ký ức xám xịt? Chỉ vì em đã tìm thấy ở anh, sự hiện hữu của P. Em thực sự rất run, khi nghe anh nói một câu quan thuộc mà P đã nói với em vào ngày hoàng hôn rơi tòm xuống vực sâu, và em đã chết lặng bởi một tình cầu tuyệt đẹp rồi bỏ nhân gian.

P nói rằng: “Di à! Tổ chỉ quan tâm tới chuyên môn thôi, và tổ không hề có tham vọng bước lên đỉnh cao nào khác. Mọi thứ, sẽ tự nó đến.”

Và hôm nay, anh cũng nói với em như vậy.

Thấy rất run vì chạm vào tim một mũi kim lý ức, nhói thê! (Tôi vẽ icon buồn thiu trên giấy trắng).

Và cả ngày hôm ấy, tôi giam mình trong phòng để không phải gặp M.

Dù một ngày hôm ấy, dài và sâu như đáy vực. Đáy vực sâu bao nhiêu mà hòn sỏi rơi xuống, không văng lại một hồi âm rạn vỡ?

Đáy vực sâu bao nhiêu???

6. Chương 6: Bức Thư Sám Hối

Bức thư sám hối...

Ngay trong cái đêm không thể đo được độ sâu của hòn sỏi ném xuống đáy vực, tôi đã nguôi dần niềm tin giữa M và P có một sự liên hệ, dù cả hai chàng trai ấy đến Trái Đất này đều đã gặp tôi, và khiến tôi có nhiều hành động kỳ lạ. Tôi cứ chạy đi tìm hoài cây viết mà mình đang cầm trên tay, hoặc có lúc gọi điện thoại cho P nhưng lại hỏi: “P này! Tổ bỗng ckhoong nhớ nổi, tổ sẽ nói gì với cậu nữa, hay là cậu cầm máy như vậy thêm vài phút nữa nhé!!!”

Mỗi lần như vậy, ở đầu dây bên kia chỉ hi vọng lại tiếng thở nhẹ nhàng của P. một sự chờ đợi nhẩn nại và chân thành.

Tôi ngồi viết thư cho P, bằng cảm giác của một kẻ chợt nhận ra mình đã quên. Dù chỉ , một giây phút thôi, rằng P từng ở trên Trái Đất này và có tới 10.000 ngày làm bạn với tôi. Còn M, chỉ là một cơn gió lướt qua tôi, một cơn gió đầy màu sắc và có những đường gợn hình sóng. Khiến tôi, có những giây phút chao đảo, không tin và nhịp đập của trái tim.

P à! (Tôi nắn nót viết)

Tổ cứ tưởng Trái đất này rộng lớn lắm, và trong hàng tỷ con người, để tìm một người giống hệt cậu thật không dễ dàng chút nào. Nhưng tổ đã gặp M với những cảm xúc thật xinh đẹp, M từ tốn, dịu dàng và chất chứa nhiều sự quen thuộc, như thể trước khi đến với Trái Đất này, tổ đã từng gặp M ở kiếp hoài thai.

Tổ đã coi M là người thân mặc dù chưa biết gì nhiều hơn về M. Tổ cũng chưa hỏi bố mẹ M năm nay bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì? Hai bác có khỏe không và đang sống ở đâu? Tổ cũng không cần biết M đã từng yêu ai và tuýp phụ nữ như thế nào?

Vậy vì lẽ gì P nhỉ khi tổ luôn cảm thấy trong cậu có M? Và trong M có cậu?

Tổ đã không tin vào tai mình nữa, khi M bảo rằng: “Điều khiến anh cảm thấy em dễ gần, chính vì em là đồng hương của anh.” Và tổ cũng thấy rất gần gũi, thân thuộc với M.

Tổ thấy rất run, mỗi khi gọi điện cho M, ở đầu dây bên kia, giọng M rất ấm: “Anh đây!”

P à!

M xuất hiện ở Trái Đất hơn ba mươi năm về trước, vậy mà đến bây giờ mới gặp m. Tổ cảm thấy hối tiếc vì nếu như gặp M sớm hơn, tổ sẽ không phải giải thích cặn kẽ với trái tim mình, rằng M là một tiếng thét chói tai rút xuống cuộc đời tổ trong một ngày bị đè nặng bởi nỗi nhớ cậu đầy bất lực.

Và M, giống như chiếc phao cứu rỗi, đã kéo tổ lên khi tiếng sỏi vừa chạm xuống đáy vực sâu, rất nhẹ. Để tổ kịp nhận ra, mình vẫn đang còn trên Trái Đất này,

P à! Tổ sẽ không bao giờ đặt M bên cạnh cậu nữa. và tổ cũng sẽ không bao giờ kể cho M thêm lần nào nữa, về những hồi ức được bọc nhẹ nhàng bởi sự yếu đuối của tổ trong những ngày ở thành phố y, chớm thu. Cái ngày mà mỗi buổi sáng sớm tổ lao ra ngoài bờ biển để ngắm hừng đông, để cứ mãi hối tiếc rằng giá mà cậu ở đây!

Băng Di

Tôi gấp bức thư lại, nhét vào vỏ chai, nút thật chặt rồi nhờ sóng biển cuốn trôi tít tận nơi xa. Hi vọng rằng 100 năm sau sẽ có ai đó vớt nó lên, và gửi lại cho tôi, nếu P và biển khơi chưa kịp đọc nó.

7. Chương 7: Tôi Là X – 8men

Tôi là X – men....

Tình yêu tuổi học trò là cơn gió nghịch ngợm. Nó lớn hơn tình bạn nhưng sâu tận như dòng chảy đến khi nào trái tim của nửa kia ngừng đập...

Trừ xu hướng tình dục là nữ ra, thì tôi là X-men. Ngay từ khi còn bé xíu, tôi đã là một đứa con gái cứng đầu và luôn cho rằng sự lựa chọn của mình cần được tôn trọng.

Năm 8 tuổi, tôi từng yêu cầu bố xin lỗi vì đã hung bạo quát cho tôi một roi lần như con chạch khi lỡ tay làm rách tấm ảnh đen trắng bố mẹ chụp ở Hải Phòng. Bố tôi đã giữ gìn nó 25 năm, còn tôi thì làm hỏng nó trong phút chốc.

Tôi không thích mặc quần áo hoa, dù ngày ấy, cô bé nào mặc quần áo hoa đều được xem là công chúa xinh đẹp trong câu chuyện cổ tích mà chúng tôi được đọc từ những cuốn sách cũ rích.

Tôi nghịch ngợm. Và tôi thích chơi với lũ con trai có khả năng thổi vòng chun qua hai vạch. Tôi ngày xưa, là một đứa trẻ khá hiểu thắng với những trò nghịch ngợm tốn sức. Tôi thích chơi búng bi hoặc đánh khăng mà con khăng có thể bay xa típ tắp, bọn con trai sẽ nhìn theo với ánh mắt thán phục. Tôi thích cảm giác chiến thắng con trai và mỉm cười ngạo nghễ trước chúng.

Nếu không gặp P, tôi tin chắc mình là X-men, vì thực sự, nếu một cô gái không có cảm giác mình là con gái, thì chắc chắn giới tính có vấn đề.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy xấu hổ vì kiểu tóc nam tính là khi tôi gặp P trong một kỳ thi chuyển cấp. Tôi chỉ biết loáng thoáng về P, mặc dù cậu học rất giỏi, vì P đến từ một trường khác. Lần đầu tiên chạm vào ánh mắt của P, tôi đã run rẩy giống như một kẻ ra trận không mang theo vũ khí. Mái tóc cắt ngắn như con trai và ăn mặc ngổ ngáo. Tôi rụt rè nhìn P, và nghe tiếng tim mình nhảy lộc cộc trong lồng ngực.

P hỏi: “Này cậu chạy gì mà hết hơi thế?”

Tôi dừng lại, vì chẳng còn nét nữ tính nào, nên gương mặt lại rảnh ráo hoảnh như X-men: “Cậu hỏi tớ à? Tớ quên mua bút.” Thực ra, dù có nghịch ngợm và mãi chơi đến đâu, cũng không bao giờ tôi quên mang bút đi cả. Nhưng đó là lần đầu tiên tôi biết nói dối kiểu...rất con gái, khi gặp nụ cười dịu hiền và hàm răng trắng đều tăm tắp của P.

Tôi viết ra tờ giấy nháp thi: “P này, cậu con nhà ai mà đẹp trai thế? Lại học giỏi nữa. Sau này cậu và tớ yêu nhau nhé!”

Lần đầu tiên gặp P. Tôi đã biết quan tâm P là con nhà ai? Bố mẹ thế nào? Và hẳn là bố mẹ P phải đẹp lắm nên P mới đẹp trai và sáng sủa như vậy.

Tôi khẽ chạm vào vai P, P quay xuống, tôi lại vờ đánh rơi bút. P định cúi xuống nhặt lên đưa cho tôi. Thực ra lúc đó trống hết giờ, tôi định đưa cho P mảnh giấy nháp tỏ tình rất vội, nhưng lại thôi.

Vì tôi vẫn là X-men, và chỉ khi gặp P, tôi mới nhận ra mình là con gái. Từ hôm ấy, tôi bắt đầu thích mặc quần áo điệu đà, thích soi gương và nuôi tóc dài ngang vai.

Đến một ngày của ba năm sau, P mới nói với tôi rằng tôi là một cô gái rất dễ thương và có mái tóc tuyệt đẹp.

Tôi bèn lên quay mặt đi, để mặc P và những làn gió dịu dàng lướt trên mái tóc tôi nhưng cảm giác sâu sắc không nên lời.

8. Chương 8: Ta Sẽ Gặp Lại Nhau Trong Hồi Ức

Ta sẽ gặp lại nhau trong hồi ức....

Em nhớ anh khi điều gì đó thật sự tốt đẹp xảy ra, bởi anh là người em muốn chia sẻ. Em nhớ anh khi điều gì đó làm em sầu não, bởi anh là người rất hiểu em. Em nhớ anh khi em cười và khóc, bởi em biết anh có thể giúp em nhún lên nụ cười và lao đi nước mắt. Lúc nào em cũng nhớ anh, nhưng nhớ nhất là khi em thao thức trong đêm, nghĩ về tất cả những khoảng thời gian tuyệt vời mà chúng ta ở bên nhau.

(Khuyết danh)

Tôi giam mình trong căn phòng rộng 25 m2 nhiều ngày trời, chỉ để cho sự im lặng, trống rỗng mà P đã để lại trong tôi không thể rộng lớn hơn nữa.

Tôi ngược đãi tâm hồn và thể xác bằng những bữa ăn thất thường và giấc ngủ chập chờn vì tôi vẫn tin nếu làm thế, nhất định P sẽ trở về, và nói với tôi rằng: “Di à! Di phải giữ gìn sức khỏe chứ. Cậu vốn rất yếu mà.”

Cuộc sống của tôi không có nhiều niềm vui từ khi mẹ bỏ lại tôi đơn độc trên thế gian này với quá nhiều bờ ngõ. Tôi vẫn không hiểu vì sao mình sống sót cho đến khi gặp P và nghe P nói: “Hãy đợi tôi, P nhé!” P không bao giờ nói một câu dài, nhưng đủ ấm để tôi tin rằng P rất đổi chân thực,

Vì thế, khi mọi người nghĩ rằng tôi không cần P nữa, và P cũng không cần tôi nữa, chúng tôi đã đi trên hai con đường song song, thì cảm giác trống rỗng lại ùa về, khi nghe tin P đi xa, xa lắm, xa hơn Trái Đất này. Tình cầu tuyệt đẹp mang tên P đã rút khỏi nhân gian. Và tôi đã hoang mang đi lạc trên trang giấy trắng của mình.

Nhiều ngày này, tâm hồn tôi chỉ như những trang giấy trắng, trống trải! Tôi không biết viết gì, nghĩ gì, nói gì, làm gì khi chạm vào đâu cũng thấy nụ cười P rục rịch.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Trang giấy trắng ấy, đã nhiều lần thấm ướt sự nuối tiếc của tôi. Cho đến một ngày đủ tự tin sắp xếp ngăn nắp những kỷ niệm đẹp và dịu dàng về P trong ngăn tủ ký ức, thì tôi lại gặp M. M làm tôi nhớ đến sự dịu dàng, chu đáo, tận tâm lẫn những điểm giống nhau giữa M và P, và cả những câu nói dịu dàng, nhỏ nhẹ qua điện thoại: “Di à, anh đây!”

M bảo với tôi rằng, cuộc sống của M khi đến bất kỳ thành phố nào, kể cả X, hay Y, hoặc trở về Hà Nội, cũng đều giống nhau cả. Bởi cả gia đình M vẫn sống ở quê nên M không có cảm giác nhớ Hà Nội khắc khoải như tôi, khi mà tôi đã đánh cược cả tuổi thanh xuân đẹp đẽ của mình cho Hà Nội, để có thể trụ lại với nghề. Hà Nội yên bình. Hà Nội mang trong mình những tâm sự u uẩn, dai dẳng như ca khúc của Phú Quang. Và Hà Nội từng có P – Những ký ức dịu hiền, tươi đẹp của tôi.

Tôi nhìn M, nhìn nụ cười thân thương của M, nhìn cái cách M đã sống lãng tử với chính cuộc đời mình – dám dấn thân đến bất cứ đâu, chỉ với một chiếc túi xách, và dép lê lên đường bất cứ lúc nào. Tôi thấy M đẹp và gần gũi. Tôi hân hoan vì là đồng hương thân thiết của M. Rời khỏi quê hương, tôi thấy nhiều điều lớn lao, đẹp đẽ, và M là niềm tự hào của tôi trong khoảng khắc ở thành phố X, thành phố Y, khi xung quanh là đồng nghiệp của M và cả biển người xa lạ.

M này, em tự hào vì là đồng hương của anh. Cố lên M nhé!

M gật đầu. Tôi nắm chặt bàn tay M, như sợ nếu buông ra, M sẽ biến mất và niềm tự hào của tôi cũng sẽ tiêu tan.

Tôi khẽ ngả đầu vào vai M, không phải vì giữa tôi và M đã xác thực một cảm xúc rõ rệt ở thành phố Y. Mà đơn giản vì, ở giữa biển người xa lạ, tôi thấy mình tin cậy và yên nhiên khi ở bên M.

Rồi một ngày sau khi rời khỏi thành phố X, với tất cả tự tin, can đảm, tôi đã viết cho M một bức thư rất dài. M im lặng, không hồi âm. Tôi đã nhẫn nại chờ đợi trong vô vãn khắc khoải. Bởi tôi vẫn tin rằng nếu M còn sống, nhất định M sẽ hồi âm cho tôi. Hà Nội dấu ngấp lút, cũng đâu dễ cuốn trôi một thanh niên cao 1m80 và nặng gần 70kg như M?

Nếu cơn mưa không lớn không cuốn trôi M, nhất định M sẽ hồi âm chứ! Và tôi lại nhủ lòng đợi M thêm ngày nữa.

Cuối cùng, M cũng gọi điện cho tôi. Với giọng rất mệt mỏi, “Di à, anh đây!” Tôi dường như không đủ kiên nhẫn trước sự dịu dàng của M thêm nữa. Tôi muốn hét lên trong điện thoại, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, nhỏ nhẹ. “Anh đang ở đâu vậy, M?”

Anh đang sốt, đã nghỉ làm hai hôm nay rồi. Anh không đến cơ quan, không đọc email và không cầm điện thoại.

Giọng chân thật của người ốm hay sự chân thật của M, khiến tôi nhói lòng. Cảm giác có một chiếc lá rụng xuống khoảng trống hoác trong lòng mình, tôi thấy hơi rung. M à, em có thể giúp gì cho anh được không?

M im lặng và không thể nói với tôi nhiều hơn những điều tôi chờ đợi.

Tôi lại cuống quýt trong cảm giác bị đối xử tệ bạc. Tôi đã về Hà Nội. Tôi từng nói, tôi nhớ Hà Nội điên cuồng khi chuyển công tác dài đằng đặc.

M, em nhớ anh như đã từng nhớ Hà Nội, tôi thì thầm tìm kiếm cảm xúc, sợ ai đó sẽ nhìn thấy hình thù của nỗi nhớ ấy. Có là gì đâu, vì nỗi nhớ nào cũng xin đẹp và đầy trắc ẩn.

Ngày hôm sau, M nhắn cho tôi biết rằng, M đã khỏe và đi làm trở lại. Tôi đã háo hức muốn tạo ra một bất ngờ lãng mạn cho M. Tôi đợi M ở cổng bệnh viện, với một bó hoa xin xắn, nếu gặp M, nhất định tôi sẽ cùng M vào quán cà phê tầng 2, của Mimoza, nhìn ra con phố Nguyễn Chí Thanh, và nói rằng: “M à, anh phải khỏe nhé, vì anh đến Trái Đất này để làm bác sĩ mà.”

Lúc tôi còn đang lúng túng giấu bó hoa thì M xuất hiện. Cảm giác kỳ lạ lắm. Không giống với M ở thành phố X, thành phố Y, M mà tôi gặp ở Mimoza rụt rè, e ngại và thiếu sự yên nhiên. Khiến tôi trong phút chót thấy hoang mang, không biết ngồi ở Mimoza với M thế này, tôi sẽ nói gì? Và liệu M có muốn nghe tôi nói rằng: “M à, anh phải khỏe nhé, vì anh đến Trái Đất này để làm bác sĩ mà.”

M vừa ngồi xuống thì điện thoại réo rất, tôi không biết ai gọi M. M xin phép tôi rồi vội vã ra ngoài nghe điện thoại, còn tôi với chiếc điện thoại còn lại của M ở trên bàn. Trong phút chốc tôi thấy tin nhắn hiện lên trên điện thoại của M, từ một cô gái: Em nhớ anh. Mai Liên.

Một tin nhắn khác, đến ngay sau đó ít phút: Một bữa tối lãng mạn đang chờ anh yêu trở về. Tôi nhìn vội trên danh bạ điện thoại của M, tin nhắn lưu hai chữ: Mai Liên.

Tôi bị đứng tim vài giây trước hai chữ: Mai Liên. Cảm giác của tôi lúc này, thật giống một câu chuyện buồn day dứt mà Phan Ý Yên đã viết: “Ai cũng đã từng thấy mình không thuộc về bất cứ đâu. Ai cũng đã từng có lúc hằng đêm nghe tiếng hồn đá rơi xuống tim mình. Ai cũng đã từng có lúc rơi mãi, rơi mãi mà không thể tìm thấy điểm dừng. Ai cũng có lúc băn khoăn vì hình như mình không nói chung thứ ngôn ngữ với thế giới xung quanh.”

Vì thế, M nhỉ, tôi viết cho M mấy dòng, rồi nhờ lễ tân chuyển cho M cùng chiếc điện thoại. Không có quá nhiều thời gian để nắn nót cảm xúc của mình, tôi viết: “Cảm ơn M, chúc phúc cho anh. Nhưng dù anh đến Trái Đất này để đến với bất kỳ người con gái nào, thì với em, anh vẫn là bác sĩ M.”

Tôi rơi tòm giữa dòng người, ô tô, xe bus, xe máy, xe đạp... Những bước chân hụt hẫng. Tôi ngồi bệt xuống đất, giấu mặt vào mười đầu ngón tay, nghe thấy lồng ngực bật ra tiếng rưng rức.

P à, tớ rất tội tình, đúng không? P đã dặn tới rồi, khi bước ra ngoài cuộc sống, riết là không được tin ai, và chớ có hoang phí cảm xúc của mình. Sẽ vỡ.

Tớ không sao mà, P. Dù thế nào, gặp được M cũng là một nhân duyên, để tớ thấy rằng một người như P không thể dễ tìm, dù M đến Trái Đất này hơn ba mươi năm về trước và mới gặp tớ chưa được ba mươi ngày.

Thế nên, chỉ có thể tin vào những gì đẹp đẽ đã trở thành hồi ức dai dẳng thôi, P nhỉ.

9. Chương 9: Lỗi Hẹn

Lỗi hẹn

Thế giới này rộng lớn là thế, đi đến cùng trời cuối đất cũng không được gặp anh, nhưng đồng thời thế giới cũng quá ư nhỏ bé, gặp ai cũng thấy giống anh

(Khuyết danh)

Rời xa M tôi vẫn nghe tiếng hồn sỏi trong tâm trí, u uẩn, muộn phiền. M đã có Mai Liên? Hay Mai Liên đã có M? Anh hãy cho em biết đi? Ngày chớm đông, se sắt, khiến nỗi hoang mang trong tôi chợt đầy như dòng sông mùa lũ.

Bỏ cuộc. Tình yêu không có chỗ cho sự hiểu thắng.

Tôi bắt giắc đưa hai bàn tay bưng kín gương mặt trái xoan, đẩy nước. Tất cả sự tuyệt vọng mang tên Mai Liên tràn qua kẽ tay. Tôi gục đầu trên bàn làm việc một lúc lâu, mặc dạ dày réo vì bỏ bữa, mặc trái tim muốn vỡ tung vì một bàn tay bóp của.

Tôi chọn cách nhắn tin cho M mỗi ngày. Tôi không nhớ đã nhắn cho anh bao nhiêu tin. Đến mức, những ngón tay tôi rã rời. Mà vẫn chưa nói hết nỗi lòng tôi, với M. Tôi muốn níu kéo từng giây phút, được liên lạc với anh. Để anh biết tôi vẫn còn sống sót trên thế gian này. Và để tôi cũng biết, anh vẫn ở một nơi nào.

Em nhớ anh rất nhiều, M ạ!

Tin nhắn cuối cùng sending trong cảm giác nhớ thương đằng đẳng. Có chút tự ái, sợ hãi khi tôi liên tưởng, M đang ở bên Mai Liên. Mà, Mai Liên là ai? Là ai mà có thể khiến tôi chưa xót đến vậy?

Cảm ơn chiếc Samsung s2 đã lỗi một ngày. “Cục gạch” của tôi đã được đứa cháu ném lên ném xuống tôi tả, nhưng nó vẫn miệt mài chuyển những nhớ thương, hồn tử đến M.

Bất giắc điện thoại có tin nhắn đến. Của M.

Message 1: Anh xin lỗi. Trái tim anh đã trở nên vô cảm rồi, Di à. Nghe anh nói này! Anh cũng từng yêu N - tên của người con gái ấy như sinh mệnh. N từng là không khí, từng là nước uống và là ánh mặt trời của anh, trong suốt những năm tháng tuổi trẻ bẽn lẽn và yên thành.

Message 2: Vì thế, em, Mai Liên, hay bất cứ người con gái nào đến với anh trong lúc này. Điều khiến anh dễ nhìn thấy đây là vực hơn là trời xanh. Tiếng sỏi chạm xuống đáy vực, cái ngày mà N dứt khoát bước đi ấy. Cứ dai dẳng trong ký ức anh. Mưa cũng như nắng, đám mây ấy luôn ẩn hiện.

Message 3: Anh xin lỗi em!

Cơn đau quặn thắt giống như bị viêm dạ dày. Tôi vội uống mấy viên thuốc trên bàn làm việc, tôi nằm vật xuống. Tôi lại khóc. Lúc này, cảm giác đau như tờ giấy bị xé vụn. Từng mảnh từng mảnh vụn như mảnh ký ức mà tôi đã từng có với P, rơi xuống mặt đất, lùa xòa gió bay thành trăm mảnh? Một lần nữa, sự cao ngạo bất lực của tôi lại ào ào như đê vỡ, chắn hướng nào cũng ồ ạt tuôn ra nhưng bất lực muộn phiền.

Mà sao chúng ta không thể hoán đổi cho nhau, M? sao cô ấy không thể đến với P và e m không thể đến với anh? Em và P đã đi qua nhau một khoảng thời gian quá dài, chỉ còn giữ trong tim những kỷ niệm không thể làm lại. Anh cũng thế mà, đúng không?

M im lặng. Khi tôi cần M trả lời, anh luôn im lặng. Sự im lặng dài như mưa ngâu. Trả lời em đi, M? Tôi cầm chiếc s2 màu đen, chờ đợi mòn mỏi. M cũng đợi chờ mòn mỏi một điều gì đó, nhưng chắc chắn, những điều ấy không đến từ hiện tại. M là chàng trai cũng Bảo Bình ương bướng, lì lợm và chỉ biết yêu quá khứ đã ủ men.

Chiều hôm ấy, dai hơn cả số tuổi của tôi và M gộp lại. Sự im lặng của M bằng cả cuộc đời của tôi và M cộng lại. Tôi cầm điện thoại gọi M, đầu dây bên kia, M vẫn nhỏ nhẹ: “Anh đây, Di!”

- Chúng ta gặp nhau, M nhé? Ngay bây giờ.

- Hôm nay anh bận rồi, Di à!

- Anh trực phải không? – Tôi bối rối.

- Không, anh có việc bận rồi.

Chỉ nghe M nói vậy, tôi lại thấy mùi khét lẹt của cái gì vừa quá lửa. Phải chăng là sự thất vọng của tôi sắp tan chảy? Tôi đã miết miết biên tập những bài báo cuối cùn chuẩn bị lên trang. Tôi làm việc miết mài, kiên nhẫn và háo hức, cũng vì nghĩ rằng sắp gặp mặt M. Điện thoại rơi, xoay mấy vòng, bung nắp, cục pin lặn ra ngoài, chao đảo rồi nằm im trên mặt đất. Tôi không còn tâm trí lượm lặt nó lên nữa. Tôi cũng không quan tâm đến cảm xúc đang quá lửa và rực cháy trong tôi. Là sự thất vọng vì hụt hẫng. Hay vì nỗi hoang mang. Không thể gặp M ngay tối nay.

Tôi bước ra khỏi phòng làm việc như kẻ mộng du, trên tay cầm tập bản bông trang báo cáo vừa biên tập xong. Hân, biên tập viên mẫn bạn đọc thấy vậy, gọi: “Di, chị đi đâu mà như mất hồn thế?” Tôi dừng lại nhìn Hân, mỉm cười. Đồng hồ chỉ 17 giờ 15 phút. Tôi đã ngồi ở phòng biên tập bốn tiếng đồng hồ.

Tôi đã làm việc trong bốn giờ liền, với nỗi nhớ M quay quắt vậy ư? Tôi đã không chuyên tâm vào công việc trong suốt bốn tiếng đồng hồ ấy? Dừng lại ở bàn làm việc của Hân, tôi nhỏ nhẹ: “Em bảo biên tập viên kiểm soát morat kỹ hơn giùm chị nhé, hôm nay chị không được khỏe.”

Tôi bước xuống tầng 1, ra quán trà đá dưới cổng tòa soạn, gặm nhấm sự tê tái của một cô gái bị nói lời chối từ. Người đông qu, những chiếc xe máy cứ nhích từng xăng-ty-mét một. Giờ này không thể gặp tôi, M ở đâu?

Tôi cầm điện thoại, nhắn tin cho M “Khi không gặp em, anh ở đâu?”

Lúc tôi vừa chạm tay vào nút send nhưng chưa kịp nhấn, bỗng có tiếng va chạm xe. Tiếng phanh rít bên đường rất dài, như tàu về ga cuối. Phía bên kia đường, một người giống M, vừa dừng xe và cúi bà cụ bị hai thanh niên phóng nhanh vượt ẩu quệt phải. Tôi cất điện thoại vào túi, đứng dậy, chạy đến. Nhưng lúc tôi vừa len lỏi đến nơi, chỉ kịp nhìn thấu M nắm tay một cô gái có mái tóc dài và đẹp. Và đi an yên giữ dòng đời, như chưa từng gặp tôi trên trái đất này.

Tôi từng nói với M: “M này, em ước sao có thể nắm tay anh, an yên đi giữa dòng đời này, dù chỉ một tiếng đồng hồ thôi, cũng được.”

Một tiếng đồng hồ thôi, có được không M? Thế nhưng, điều ước đó của tôi, M đã dành cho người con gái khác. Tôi hối hả quay về phòng làm việc, để biên tập nốt trang báo còn lại trong trạng thái của người vừa đi qua thời khắc bằng cuộc đời của tôi, của M, P, N và Mai Liên cộng lại. Có dài quá không???

10. Chương 10: Giữa Dòng Đời Xuôi Ngược, Em Và Anh Mãi Là Tình Nhân

Giữa dòng đời xuôi ngược, em và anh mãi là tình nhân...

Anh hãy cứ yêu thương, yêu thương như thể cô ấy chưa từng rời khỏi anh. Anh có quyền ngược đãi trái tim mình vì không thể quên người đó.

Em rất có duyên với sân bay, phòng chờ và những khoảng tối đằng sau nơi check in. Lần trước, tiễn P, em cũng cần có một khoảng trống đủ dài và hun hút để có thể nhìn thấy P, cả khi chiếc phi cơ chở P chỉ là một chấm nhỏ trên bầu trời, khuất dạng sau những đám mây.

Lần này, anh đi công tác ở Dubai, tham dự hội thảo về bệnh tim mạch. Em đứng từ rất xa, nhìn anh. Xa đủ để anh không thấy đôi mắt em, đầy lo âu và khắc khoải. Nhưng cũng gần đủ để em in dấu hình dáng anh, và nhấn chìm anh vào ánh nhìn của em mãi mãi.

Đi đi M, em thầm nhủ, chỉ đủ mình nghe thấy. Đi đi...

Anh không hề quay lại tìm kiếm em, như cái cách P đã làm. Cũng đúng thôi, vì anh đang háo hức chạy đến với người con gái của mình, đang làm việc ở hòn đảo Bali xinh đẹp. Indonesia có 18.306 hòn đảo, và khoảng 237 triệu người, cô gái của anh ở đâu trong số đó? Anh sẽ vẫn tìm. Trái tim dẫn lối, anh sẽ tìm thấy N, thấy hời ức đẹp đẽ mà anh từng đánh rơi trong những phút giây bông bột, sốc nổi của tuổi trẻ. Thế nên em sẽ không gọi anh, không nói cho anh biết em đã đến đây, để tiễn anh. Bởi em không muốn sự háo hức trong anh bị xáo trộn chỉ vì em, một người đã luôn chấp nhận đứng từ xa, và thương anh lặng lẽ.

Giữa dòng đời xuôi ngược, em và anh mãi là tình nhân...

Em khẽ thốt lên những rung động chưa xốt, như tự vỗ yên nỗi đau đơn phương không màu sắc của mình. Tại em mà. Nên sẽ không có ai đáng trách ở đây. Không có ai đáng thương ở đây. Chỉ có em tình nguyện là người-thứ-ba-chung-thủy của anh. Mặc cười lắm phải không?

Anh đi rồi. Em trở về nhà trong nỗi cô đơn của tuổi trẻ mãi dở dang. Vì tìm kiếm hoài vẫn chẳng được một tình yêu đích thực cho riêng mình. Em bật nhạc, vô tình nghe lại ca khúc thật đau:

Ngày tháng nào đã ra đi khi ta còn ngồi lại

Cuộc tình nào đã ra khơi ta còn mãi nơi đây

Từng người tình bỏ ta đi như những dòng sông nhỏ

Ôi những dòng sông nhỏ lời hẹn thề là những cơn mưa...

(Trịnh Công Sơn)

Em viết mấy chữ nguệch ngoạc lên tờ giấy nháp: “Lời-hẹn-thề-là-những-cơn-mưa”. Và ôm nỗi nhớ anh dịu dàng trong những thanh âm u uẩn của Trịnh. Còn anh, giờ này đã đến Dubai chưa?

Em đang mơ màng thì trên trang cá nhân của anh có tín hiệu sáng đèn. Anh đang online. Em hỏi: “Anh đã đến nơi rồi à?” M đáp: “Anh bị delay một tiếng ở Sing. Em đã ăn chưa? Nghỉ ngơi đi cho đỡ mệt. Đừng làm việc nhiều quá nhé, phải giữ gìn sức khỏe đấy.”

Nếu một ngày không nhận được của anh những điều dịu dàng ấy, cuộc sống thật vô nghĩa biết bao. Nhưng nếu anh chỉ “Limit” sự quan tâm dành cho em trong những cảm xúc mềm mại của người không thể yêu thêm lần nữa. Em và anh sẽ không sao khi mãi nhìn nhau bằng thứ tình thương không thể sở hữu, giữa dòng đời xuôi ngược này?

...

Những ngày xa M, tôi lại quay cuồng với tin bài. Tôi là phóng viên mảng giải trí nên suốt ngày chăm bẵm: “vườn cải” và nghệ sĩ nổi tiếng. Hôm nay họ mặc gì, đi xe gì, dùng túi xách hàng hiệu gì? Hoặc các người đẹp hôm nay mặc nội y có bị “lộ hàng hay ko? Những ca sĩ mới nổi danh có dùng chiêu trò để quảng bá cho album? Liveshow của nghệ sĩ A đầu tư công phu thế, sẽ được truyền hình trực tiếp lúc mấy giờ trên sóng truyền hình quốc gia?

Amen! Hôm nay “vườn cải” rất đổi bình yên. Tôi lên mạng viết những câu status rất trữ tình, chỉ mong M đọc được.

Em vẫn dõi theo, mỗi bước anh đi, âm thầm và lặng lẽ. Nhưng tình cảm và dẫu bề cuộc đời này, không cần nghe thấy tiếng động, phải không?

Tôi treo status ở trên trang cá nhân đầu tiên, như một lời hẹn ước với riêng M. Nhưng ý nghĩ hững hờ ấy chợt bị đám mây bay ngang qua tôi che phủ. Khi avatar cá nhân, M đăng tải một tấm hình rất đẹp lúc anh vừa rời khỏi cuộc họp. Một chân dung vững chãi, nhưng vẫn sâu thẳm cô đơn. Lẽ nào anh chưa tìm thấy n, cô gái đã tuột khỏi bàn tay anh, hơn mười năm về trước?

Lẽ nào, trong số 18.300 hòn đảo và 237 triệu dân kia, không thể tìm thấy N? Lẽ nào???

Tôi nhắn trên inbox cho anh: Tấm ảnh thật đẹp mà cô đơn, anh chưa tìm thấy chị ấy ư?

M không nhắn lại. Và trang cá nhân của M không sáng đèn. Tôi chờ đợi anh mềm mại. Mắt riu lại. Tôi sợ nhớ ra mình viết chưa xong sapo bài báo. Thế nên, tôi out facebook và mãi miết viết bài. Nhưng đầu óc của tôi vẫn mong ngóng M sẽ inbox cho tôi. M đã tìm thấy N chưa? Cho dù N có thế nào, thì anh đã tìm thấy điều dở dang của mình chưa?

Nhưng tôi biết, M sẽ im lặng. Tôi rung động với M cũng chính vì sự kín đáo âm thầm của anh.

Điều đau khổ nhất của cô gái trong tình yêu là không thể “cầm. nắm” được cảm xúc của mình. Cứ mãi miết cuốn theo nó, cho dù là những xúc cảm tốt cùng đơn phương.

M này, anh có thể từ chối em mà. Anh có thể nói với em rằng: Hãy dừng lại đi cô bé, em sẽ tìm thấy điều đích thực củ mình ở một con đường mà không có dấu chân anh.

Tình yêu của người con gái lúc đơn phương, thật mù quáng và không lối thoát. Viên thuốc an thần duy nhất để ru con tim ngừng đập những nhịp lỗi, là thức dục nó vắt kiệt cảm xúc thật lòng của mình. Có lẽ thế, nên với M, tôi như một kẻ đi đường bằng mà nhắm mắt. Tôi vẫn tin những cơn xao lòng mà M yên nhiên gieo vào trái tim, là điều hạnh phúc có thể cảm và xúc xắc trong hơi ấm bàn tay mình. Và tôi vẫn tin rằng kiếp này, nếu tôi và M không thể nắm tay nhau đi xa hơn đoạn đường cần phải đi, thì tôi có thể là cái bóng, đứng nhìn theo anh, cho đến khi khuất dạng.

Khi M về nước. Tôi gọi điện. Tôi bảo: “Mình đi ăn trưa đi, M nhé!”

Tôi vỗ vào đầu: “Con gái như mình thật vô dụng, sao không biết chờ đợi người ta gọi đến?” Tôi chưa bao giờ đủ kiên nhẫn để đợi M, thật tệ.

Tôi và M ở bên nhau như đôi tình nhân thực sự, M chăm chút và vỗ về tôi. Đường như căng thẳng trong công việc đã được M bỏ lại khi anh cởi chiếc áo Blouse ra khỏi vóc dáng trai trẻ, quyến rũ này. Tôi nhìn anh gờ thức ăn và chăm sóc tôi, chợt thấy sự thiếu kiên nhẫn của mình thật giá trị. Đúng là, khó nhất cũng dễ nhất, là đánh lừa cảm xúc của chính mình!

Tôi ước gì có thể ngã đầu vào vai anh, và không nhéo những điều thật con gái: “Em không thích ăn hành! Em ghét ăn hành!”...Tôi tin M sẽ đủ dịu dàng để nghĩ rằng, tôi vẫn là cô gái đồng danh, đến từ Trái Đất. Dĩ nhiên rồi!

Em cứng đầu! M nhìn tôi và cười rất hiền sau khi buông lời nhận xét có vẻ đã quan sát tôi rất kỹ.

Tôi đang ăn cả con tôm sú, chứ không phải 1/3 con vì thế “không đỡ nổi” lời nhận xét trời giáng của M. Yết hầu của tôi còn nguyên hình con tôm, với tư thế cong cong của nó. Tôi trợn mắt nhìn M, tức đến sắp khóc.

Em phải nuốt nguyên con tôm ấy, thì nó mới “hóa kiếp” được. Rồi M dịu dàng đưa tôi khăn giấy. Anh mỉm cười, để lộ hàm răng trắng lóa, đẹp vô ngần. Lúc ấy, tôi thấy mình xuẩn ngốc và ngây thơ vô số tội. Tôi e thẹn nhìn M sau khi con tôm đã nằm yên trong bụng. Ân hận quá. Tôi đánh trống lảng nhìn M: “Anh có chuyện gì vui, thì chia sẻ với em đi. Chẳng hạn, hôm nay có mấy em trình được viên đến làm quen với anh. Hoặc hôm qua, anh bị tắc đường và gặp cô bạn cũ ngày xưa từng viết thư tình cho anh, giấu nó ở ngăn bàn ấy”

- Anh không thể tìm thấy chị ấy, Di à. Hoặc là chị ấy không muốn gặp lại anh nữa!

Tôi im lặng nhìn M. như muốn ôm hết cảm giác tuyệt vọng của anh vào tim. Con gái khi yêu, sao lạ quá. Cứ muốn đau thay nỗi đau của người khác! Đồ ngốc mà.

- N đã lấy chồng, có con và một cuộc sống hạnh phúc. Ở đó, không hề có sự hiện hữu của anh. Di à! Anh và em đều giống nhau, chúng ta chỉ mãi là tình nhân trong quá khứ của một người không thuộc về mình. Thế nên, khi ở bên em, anh thấy thật ảm áp.

Chỉ thế thôi ư? Tôi như rơi tôm xuống đáy vực trước tâm sự của M. câu nói mà tôi từng mong đợi bao lần, không giống như những gì tôi u uẩn chờ đợi. Cảm giác như có cái gì mằn mẫn nơi đầu môi...

Chỉ thế thôi ư, M?

11. Chương 11: Những Ký Ức Về Mẹ

Những ký ức về mẹ...

Tình yêu của người mẹ là yên bình, Nó không cần bạn phải đạt được, nó không cần bạn phải xứng đáng.

(Erich Fromm)

Anh ngồi cạnh em, bang tay bé nhỏ của em nằm gọn trong tay anh. Em thì thầm đủ để anh nghe thấy: “Bàn tay anh thật ấm, thật rộng, vì có thể ôm trọn cả cuộc đời em cơ mà.”

Tôi thích M lúc ấy. Im lặng. Sự im lặng và nét mặt ưu nhã của M khiến tôi run rẩy như bóc một món quà đặc biệt. M có hàm rang trắng đều tăm tắp trên gương mặt rất trí thức pha chút lãng tử. Thật ngạc nhiên, một ngày tôi thấy hình ảnh của M trong tấm hình thời du học ở Pháp: bộ đồ phủ vụn trên hình, ánh mắt

trống rỗng nhìn tận đâu đâu. Lúc đó, chắc anh rất buồn. Cuộc sống du học, nhìn tưởng sang trọng mà thực tình lại nhiều nỗi cô đơn.

- Anh mặc đồ phui, đẹp thật! – Tôi nhìn sang M chờ đợi.

Hình như, người con gái lúc xao long thường hay hồi hộp, chờ đợi, giống như giọt cà phê tí tách, nhẩn nại nhỏ giọt xuống đáy ly. Thật lâu, nhưng bù lại đầu lưỡi.

M ngược mắt nhìn sang tôi, ánh mắt thoáng vui vì lời khen đã chạm vào đâu đó sự tự tin của M, bởi thanh xuân của anh thật khoáng đạt...

Ngọn đời thoải mái, trải dài xuống những khu ruộng bậc thang ngọt ngào màu xanh đồi núi. Tôi dựa vào vai M, như thế bỏ vai rộng và đầy đặn ấy đã thuộc về tôi từ giây phút mặc nhiên này.

- Anh à, mẹ em bảo rằng, khi nào con gặp một chàng trai, cho con bờ vai để dựa vào lúc mệt mỏi, thì đó chính là chàng trai mà con mắc nợ kiếp này từ kiếp trước. Con nhớ phải đối xử tốt với người ta nhé! – Tôi cúi xuống, giọng nhỏ dần, gương mặt ửng thẹn.

- Em có giống mẹ không? – M nhìn sang tôi nè, dè dặt hỏi.

- Có. Giống nhất là khi em buồn. Vì mẹ có đôi mắt đầy nước...

Như hiểu ra điều gì, M choàng tay, giữ đôi vai gầy đang run lên từng hồi. Tôi bị ghen kỷ niệm mỗi lần nhắc đến mẹ. Sự dịu dàng đến từ M, từ đôi mắt màu nâu nhạt mà chỉ khi anh gỡ cặp kính cận, tôi mới có thể nhìn thấy, thật gần.

- Em ước được như cô bé bán diêm, anh à! Để mỗi lần đốt lên một que diêm, lại có thể nhìn thấy những kỷ niệm ngọt ngào, ấm áp. Nhưng cuộc đời này, không có cổ tích. Em đã không gặp mẹ, 20 năm rồi. Anh có biết không? Em đã có một buổi chiều mùa hè buồn nhất trong cuộc đời. Một buổi chiều hoài không thấy bóng mẹ. Mùi vừng thơm vắng vất khắp căn nhà ngói năm gian, lụp xụp trong ký ức đông đầy tình yêu thương của mẹ.

Cho đến bây giờ, dù sống trong ngôi nhà rộng lớn, hay đặt chân đến nơi sang trọng, em vẫn nhớ thẳng theo cái ngày mà em không còn mẹ nữa. Anh! Đó thực sự là mùa hè buồn nhất trong cuộc đời.

Bàn tay của M như hơi nóng từ chiếc lò sưởi. Ấm. Hơi lạnh từ bàn tay tôi truyền qua tay anh. Cảm nhận được sự run rẩy của cô bé đang mắc kẹt trong quá khứ, bàn tay M dường như ấm hơn, có lúc tôi chỉ mong giây phút này sẽ là mãi mãi. Sẽ không phải vì hoang hôn, hay bình minh mà dừng lại. Giây phút cảm giác như được M yêu thương. Chỉ cần có cảm giác thôi, cũng đủ hạnh phúc rồi. Phải vậy không?

- Anh cũng từng buồn, buồn dằng dằng trong nhiều đêm khi gom nhặt tuổi thơ của mình. Có những lúc, anh cũng mắc kẹt trong quá khứ tự ti của một đứa trẻ ước sao mình có một cuốn truyện tranh Doraemon như đứa bạn cùng xóm. Nhưng mà, mẹ anh không mấy khi quan tâm xem anh thích gì, thực sự chờ đợi điều gì? Anh không có lời chúc phúc và quà tặng vào những ngày Tết Thiếu nhi, thậm chí, không được chơi cùng chúng bạn. Như vậy, có phải tuổi thơ của anh đã bị đánh cắp rồi không?

Tôi ngược nhìn M, người con trai mà tôi nghĩ đến khi ngồi ăn hạt dẻ nướng ở đầu phố. Lúc đó, gió mùa đông bắc thổi về ồ ạt, tôi ước có bàn tay M nắm chặt tay tôi lại, để tôi không bị lạnh giá cuốn đi. Lúc đó, tôi tin anh có thể giữ tôi lại. Anh có thể làm ấm tôi, chỉ cần một bàn tay.

- Đây M, anh đừng buồn nữa. Chúng ta đều có những vết sẹo trong tuổi thơ của mình. Vết sẹo nhỏ hay lớn, điều vĩnh cửu theo ta trong suốt những năm tháng cuộc đời, như một người bạn. Mỗi lần nhìn vào kỷ niệm ấy, anh có thêm được khóc không? Còn em, mỗi khi khóc như đứa trẻ, em lại tìm thấy một phần tuổi thơ bị đánh cắp của mình, nó vẫn vẹn nguyên trong ký ức của em. Anh à! Em nhớ mẹ lắm. Rất nhớ. Anh có thể không?

12. Chương 12: Một Ngày Dài Đến Thế

Một ngày dài đến thế

Lúc 7giận nhau, 42một ngày 6adài thế. 9a © DiendanLeQuyDon Nỗi buồn 4nghet thở 84đặc quánh ctrong suy cbnghĩ của 2em. Yêu bdù ở thiên 24đường, 3hay mặt đất. 5b © DiendanLeQuyDon nhất định 5vẫn cần đến sự 02chân thành. c5 © DiendanLeQuyDon Nhất định 3chỉ nên 4ecó hai người, 1là đủ.

Một 6dngày, tôi dthấy con 2ađường 0đang đi 1cbên cạnh 53M nhiều sương 70mù và lặng 06gió. Thật 1nhọt nhạt, 5cạn kiệt bnếu tôi 2cứ nhần 0nại đi tiespm aVì nó không 8có ngày mai 98khi cả tôi c0và M đều 67thấy yêu 2thương thật 4nặng gánh.

Dừng 22lại đi M, f0dừng lại cđi. Không 3nghĩ về 49nhau nữa.

Sao 5thế? M nhìn a0tôi có vẻ 0ekhó hiểu.

Vì 0bem không 43biết rằng, 0yêu anh cần 2anhiều sự 0fnhẫn nại dedến thế. 7d © DiendanLeQuyDon Mà em lại fquá ít sức 1bền. Có 0dcần e nói 1frõ ra không?

Em anói nhé, dbdùng lại cđi vì em 3không đủ 6ftự tin khi b5mỗi ngày b6điện thoại 6của anh 7bđều có 4những cuộc 3gọi yêu f2thương và ftrách nhiệm 2của một 9cô gái đến dtừ đâu bem cũng không 92biết nữa. b © DiendanLeQuyDon Em không 9fđủ tự a7tin khi anh 4nghe và cúp 8máy vội 2avã như kẻ 9bất cần. 1 © DiendanLeQuyDon Em không 2đủ tự f6tin hi mỗi fngày, danh abạ của e8anh lại e2đầy thêm 2cnhững số cphone mà 6em không a3thể biết ahọ là ai? 0Họ như 58những đứa 2btrẻ không 29đủ tự 5tin để eachỉ là b4bạn tốt 70của anh. f6 © DiendanLeQuyDon Tình cảm 7của em không c2thể đặt agiữa đám 0đông, M 3à? Nó chỉ 7cần hai 12người, flà đủ.

Thế 95nên dừng c4lại ở adây đi, e6anh nhé!

Em...M 7bchăm chú fnhìn tôi, fnhư định 90nói với 0tôi điều aagì đó, b0như một 19lời giải 16thích cho e8đám đông 3rực rỡ, 90xinh đẹp d5ở bên cạnh 9anh. Nếu 0như M hiểu erằng, tình 00cảm đích 6thực chỉ 14cần ở 1bên một engười cũng 9đủ ấm, 8dù ở giữa bedám đông 4vẫn lạc 52lông vô 68cùng.

Tôi 44cúi xuống, 6bước lại bdây xăng 22đan, thông 9thả rời 34khỏi anh. e4 © DiendanLeQuyDon Đó là một d1chều nắng e9vàng, rất b7đẹp. một 2dchiều chớm cdông. Hoa dđiệp vàng 4rực rỡ 80ở phố 26thân quen. c © DiendanLeQuyDon Chỉ có f7mình tôi fxa lạ, và bạc lông.

Tôi 8thả mình c5trên phố, 5lạc bước 8giữa dòng engười, 9trong suy 97nghĩ ấu 36trĩ của 3dcô bé tội f2nghịch vừa c4khước từ b8tình yêu afđám đông, avẫn chỉ 1emong có ánh cnhìn của 7anh làm bóng 5rất phía dsau lưng. a © DiendanLeQuyDon Thế nhưng, 27lúc ngoái 5đầu nhìn 7lại, thấy 3trống trải 4engút ngàn. 63 © DiendanLeQuyDon Cảm giác 9fhut hẫng, 6chơi với 0như bước 66hụt. Mỗi 7bước đi fnhư có kim 4dgăm ở bàn b2chân, đau 06nhói, làm 8thức tỉnh f0mọi giác cquan.

Trong c8bước chân 8thất thế bấy, tôi athấy mình ccsa xuống 8vực sâu. cb © DiendanLeQuyDon Tôi chợt 47nhìn thấy 6eP, P của dthời học 6etro trong fveo. Đôi 5mắt P không d8gợn sóng, bkhông bao 2tổ, không 12làm tôi 25vật vã. a © DiendanLeQuyDon Đường như, ftôi chừ 65từng đau ekhổ, khi 1gặp cậu cầy.

8Ngày Di, M 95quan trọng fbvới cậu edến thế b1ư?

M 46nào? Tôi 62bối rối 6nhìn P như 9một kẻ 2lạc giữa athiên đường. 2 © DiendanLeQuyDon Ở đây 84là đâu 9vậy P?

Là 6thiên đường....

Mình 8đã ở thiên bđường 53rồi ư?Phải 9rồi P đã 4nói xa tôi cbtheo cách 22ám ảnh dnhất day bđứt nhất. 23 © DiendanLeQuyDon cái cách 40P rời khỏi 0thể giới 5axinh đẹp cnày, trong 17chuyến tai 0dnạn máy 3bay đã biến 8tôi thành fmột kẻ flẫn thần. e © DiendanLeQuyDon tôi bị 0trâm cảm 64suốt một 89thời gian 57dài. Tôi 10đã yêu d0P biết chừng a4nào, yêu 0sâu thiết, 5yêu đến 2mức sẵn 9fsàng cho c7P cả trái 6btim, nếu btim tôi có 58thể thay 5P những 8nhịp yêu 30thương nồng d0nã.

P 9hãy về 0với trái 3đất đi. 0 © DiendanLeQuyDon Tôi giăng f2bàn tay P fkéo đi, 7P cứ đứng aim, nhìn ftôi, đôi d8mắt thoáng dbuồn.

Di 54đã yêu bM rồi phải 8không? P 7nhìn tôi dbằng ánh c6mắt trong 05veo. Như mặt e9hồ thu yên 13ả. Nhưng 0ftôi cảm 7ftưởng như acó muôn cngàn đợt 0dsóng ngầm 43dưới đáy.

Hãy 1nói thật 82đi, P nhìn 7tôi chờ 5đợi.

Tôi 28ôm mặt 02òa khóc. 97 © DiendanLeQuyDon Tôi kể efcho P nghe elần tình bdcờ gặp e4lại M trong b3phòng mỗ 5cửa một 08bệnh viện. f © DiendanLeQuyDon Lúc M đang 7mổ ột 52cháu bé 6mắc bệnh 2tim phức 6btạp. Tôi đã nhận fdra M giữa 7ehàng chục abác sĩ đề 8ephục trang 5kính mít. c7 © DiendanLeQuyDon M giống 9P, M có đôi 3dmắt biết 4nói, nên 32dù đeo kính, edù bịt 6kín, tôi 1avẫn nhận 6cra. M trong 84phòng mỗ 0chôm ấy, e2vẫn là cM của thành 5phố Y chớm b6thu. Nhưng clà M của 47nhân duyên, 3không hẹn 9mà gặp.

Con 0cngười gặp cnhau, nhất 7fđịnh phải dcó nhân b6duyên!

Tôi 1angước đôi amắt đầy 29nước, nhìn aP: “Này dP, tớ cứ 4nghe, cái 58hôm cậu 7rời khỏi 3thế gian 53này, trái 0tim tớ sẽ 09khóa chặt. ef © DiendanLeQuyDon Không bao eagiờ còn fxao xuyến c0nữa. Cho e6đến hai c8năm sau, 0tớ gặp eM trong chuyến 33công tác 8đến thành 1phố Y. M 3bđã gieo 09vào tớ 1những yên 7cnhiên êm 2địu. M đã 1khiến tớ 5btin rằng, 5trên thế 7gian này 9sự rung 8động nhất bđịnh sẽ 7đến vào c3một ngày a5đẹp trời, b1nếu tớ emở cánh fbcửa trái dtim để 6ađón nắng cmới.”

P eim lặng, 73sự im lặng 43dài dằng efdằng, đôi 5mắt của 9fP vẫn sâu lắng và 2duyên ả như ddước hồ a3thu. P tựa 7mình bên góc cây accổ thụ, 6giữa mệnh emông cỏ a4lau trắng 2fmuốt cao dcquá đầu 0người. 93 © DiendanLeQuyDon Tôi ngồi eaxuống, tựa cvào vai P fkhóc.

Nhưng dP à, M khác 41cậu nhiều belắm. M dành 69cho đám 1đông, còn 7dcậu là 3tình yêu a6tuổi học 23trò đầu 5tiên và 12đẹp nhất d3cửa tớ. 4 © DiendanLeQuyDon Cho dù cậu 3sống ở 72Pháp, hay 32bất kỳ enơi đâu 44trên tấm 9ebản đồ 2dành lục flăng kia fthì tớ fvẫn tin, 32không ai 7có thể bathay thế dvị trí 7ccủa tớ datrong trái atim cậu. 5a © DiendanLeQuyDon Còn M, xung 73quanh M có equá nhiều 1cô gái yêu eemên, ngưỡng dmộ. Tớ 21chỉ là 2một trong 2muôn vàn 1những sự 1engưỡng 27mộ ấy. 46 © DiendanLeQuyDon Tớ đã 98rời xa M 7rời, vì ftớ không 8fmuốn ngược abđãi trái 7dtim vì những 9hờn ghen, a6tội lắm!

P 48choàng tay 94ghì chặt 4vai tôi như 10muốn nói 3ftôi biết, 13cuộc gặp 6gỡ với 6P ở thiên 8đường 58này là có 5thật,

Đó 55nhất định 7không phải 1là giấc 5emơ.....

P 3thì thầm: 27“Những a6ký ức về cdDi vẫn nằm etrong bàn d4tay này!”

Tôi 0nhìn vào 8ebàn tay P 90đang tỏa 0ra một làn b1khói trắng 31như sương bmù huyền a9ảo. Tôi 2thấy thấp fthoáng trong cđóm một 9bức hình ctôi được btạo tác 2từ chỉ 12màu. Cô 1gái có mái ctóc xoăn 69gợn sóng 0buộc cao.

P bmanh theo 91bức vẽ 7enày lên 71thiên đường d5ư?

ừ, f4P mỉm cười ccdịu dàng. f © DiendanLeQuyDon Tôi nắm 4lấy bức bvẽ của 1P, nắm lấy f1bàn tay P, 9nhưng chớp amắt tất 6cả đều 56khuất dạng 4trong làn 05khói trắng 73huyền ảo. 7 © DiendanLeQuyDon Cả cây 54cổ thụ fvà rừng flau trắng edcao quá đầu 9người cũng a9biến mất.

tôi 67thức dậy, 16trong mơ fmàng da diết, 5có nỗi 6đau xem lẫn dcảm giác dngọt lịm 1của sự bchân thành. c8 © DiendanLeQuyDon Trước mắt 6tôi đang 39ở đâu, 7đây nhất 5định không 7aphải là fthiên đường. f © DiendanLeQuyDon P đâu rồi?

P efdâu rồi? 3Tình yêu 0chân thành 9và duy nhất acủa tôi bđâu? Cậu ở đâu?

Tôi a0thấy cổ 82họng ngen 45đắng vì 9xót xa. Tình fyêu không 61phải là 5thứ chạy 93theo và chọn dấy giữa d9đám đông. ad © DiendanLeQuyDon Tình yêu alà sự giữ 08gin và tự 15nguyện của fengười biết 0rung động fdthực sự.

M ơi, thế 6nen chúng 2mình sẽ 65dừng lại 3lở đây 5fanh nhé!

Tôi 32khẽ vận 2mình, nhắc flưng lên, cddau ê ảm. d5 © DiendanLeQuyDon chị y tá 0nói tôi 26đã nằm 49ngoan ngoan 34ở đây ehại ngày 8rồi. Tôi 67bị cảm bnắng, tụt 8huyết áp 2và ngất 85đi giữa a2con đường 5hân quen, 0nơi mà chỉ fcó mình 6tôi xa lạ.

Những 8ngày xa M 31là những 8ngày dài 2nhất. Bật điện thoại 9lên, tôi c5thấy cuộc egọi nhờ 38của M. cuộc egọi nhờ e4duy nhất acủa M. Tôi 5có nne chùn 1bước chỉ 4fvì cuộc a7gọi nhờ 1duy nhất 0này không? faTriết lý 7tình yêu 0của tôi. 03 © DiendanLeQuyDon nhất định 80phải số 93nhiều. Tôi 55sẽ không 0thể run dlen hạnh 8phúc vì 49một cuộc 5dgọi nhờ.

Tôi 8dcó nên so 5asánh mỗi 3quan hệ 8f15 năm giữa 1tôi với 3P và nhưng 9ngày ngắn cdngắn xinh dedẹp đã 2tùng có 1với M?

Tôi đã tắt d4điện thoại 7ethay vì nói evới M, tôi bđang đợi 6anh, một 2ngày dài 1thế bằng b3cả số 8tuổi của 4tôi, của 45anh, của f7P cộng lại...năm datháng hồi 6sinh, chỉ 4cnhững thứ bđã qua đi 7ckhông thể a9làm lại e0được tiếc dvì cùng.

Một cngày vì 07thế, cứ 4dang dang 3đau. Tôi e4đã sống 0lại với atrái tim 46của hôm 8quá, nhưng cthời không 5đap vì c5M nữa. thôi 8ctin rằng, 7M là người 5đàn ông 0dsố phận 6của tôi....

13. Chương 13: Tình Cờ

Tình cờ

Viết cho M...

Những tháng ngày xao xuyến có được với anh, vì em tin rằng mọi cuộc gặp gỡ đều phải có nhân duyên kiếp trước....

Tôi rời khỏi bệnh viện với những cơn đau mỗi rã rời. không còn là tôi với chiếc jumpsuit màu đỏ rực được cài ở giữa bởi chiếc thắt lưng to bản nữa.

Tôi của ngày gặp M, đến nắng cũng đẹp. Ngày mà M đã gieo vào tôi những xao xuyến không dứt.

Tôi đã ngồi viết thư cho M, trước khi rời khỏi thành phố.

M thương!

Em sẽ rời khỏi thành phố mà ở đâu cũng nhìn thấy hoa điệp vàng. Sự rực rỡ của loài hoa ấy khiến em luôn giật mình nhớ đến P. khiến em luôn giật mình nghĩ về P. Khiến em lúc nào cũng lẫn lộn giữa quá khứ và hiện tại, giữa anh và P. P là một cột mốc trong veo của em từ thuở học trò. Vì thế, dù trời có xám xịt thì đôi mắt P trong ký ức em vẫn đẹp lắm. Em phải rời khỏi đây, vì yêu anh mà em cứ muốn anh nhất định phải là P. Em muốn biến tình yêu đám đông mà anh đang có trở thành tình yêu của hai người. Em muốn anh hãy là người đàn ông số phận của em, hãy vẽ em bằng chì màu, cô gái cắt tóc ngang vai, với mái tóc quăn gọn như sóng biển.

Em rời khỏi thành phố này, vì muốn cất giấu cả quá khứ, hiện tại và tương lai, mà cái lúc em rời khỏi anh ở cửa hàng bánh ngọt macaron, em đã muốn biết cả bước chân của mình thành quá khứ. Vì thế, thà rằng nhắm nháp quá khứ mà vẫn thấy vị ngọt, còn hơn cứ nhắm nháp hiện tại và tương lai vô vị, như ăn bánh macaron không có mùi vị hạnh nhân, phải không chàng trai.

M thương này! Anh không biết rằng phòng chờ của chuyến bay đi vào phương Nam nhìn ra ngoài trời, ngập tràn ánh nắng. Em dơ bàn tay bé nhỏ của mình, như cánh hoa điệp vàng, vẫy chào Hà Nội. Chào anh, chào ký ức vẫn còn ấm áp như champagne được ủ men bởi nho thẫm màu thược dòng Pinot Noir. Anh! Cảm xúc xao xuyến trong em như một đóa trẻ ương bướng, gan lì và khó bảo. Nó nhất định không chịu từ bỏ anh, nhất định không muốn xếp những ký ức xinh đẹp về anh vào một nhật ký của hành trình mà trái tim từng trống hoặc như có cả một mùa thu rụng xuống!

Em thích màu trắng áo blouse anh mặc mỗi ngày, thích cả hình ảnh đẹp dịu dàng của anh trong phòng mổ. Nhất định, những ký ức xinh đẹp ấy không sẽ không thể rêu phong, bởi em chưa từng quên nó.

Thế nhé M, giữa đám đông ấy, anh đừng cô đơn! Bởi nếu anh lắng nghe giữa muôn vàn tiếng lao xao ấy, sẽ có một nốt lặng như bản nhạc không lời dịu dặt của Yiruma, anh nghe chưa? Bản “Kiss The Rain”... là em đây, gan lì và ương bướng!

Bức thư cuối cùng ấn nút send định mệnh gửi đến M thay vì lời chào Hà Nội, một chiều chớm đông. Nắng rên rít đón những trận gió đầu mùa se lạnh. Tôi bước vào khu check in, bỏ lại sau lưng một trời Hà Nội chớm đông, và ánh nhìn của M, rất đẹp, đẹp nhất mà tôi từng thấy. Ánh nhìn chứa đựng sự lưu luyến. Ánh nhìn không thể lẫn vào đám đông. Dù có đặt tôi và anh giữa muôn triệu con người thì ánh nhìn ấy, vẫn có sức hủy diệt sự nồng ấm của một trái tim bỏ trốn.

Tôi bước nhanh hơn vào bên trong, nỗi cô đơn ủa về. Cảm giác bỏ lại sau lưng một hình ảnh không thể chối từ, thật là khờ dại. Với M, tôi luôn thấy mình nông nổi.

Chắc hẳn M chưa kịp đọc email của tôi, hoặc phút chốc nào đó, M đã đọc nó. Máy bay cất cánh, chạy êm ru trên đường băng rồi vút lên như một cánh chim cứng cáp. Tôi cũng mong vào giây phút rời khỏi M, tôi đa can đảm chôn giấu những hồi ức xinh đẹp về anh. Có như thế, quá khứ ử men mới ra một hiện tại phẳng phất tư vị của hôm qua. Tôi vẫn không bao giờ quên được M, cho dù tôi ở phương Nam hay bất cứ chân trời nào khác.

14. Chương 14: Hai Năm Sau

Hai năm sau

Giữa một ngày nắng rất đẹp, tôi thả bộ cà phê Coffee Bean trên đường Ngô Đức Kế xuống sảnh tầng 1, đợi taxi để trở về căn hộ chung cư ấm áp của riêng mình. Độc thân để quên rũ. Độc thân để thấy nỗi cô đơn của mình thật xinh đẹp, nó không phải cuộc sống nhàm chán một màu.

Và M xuất hiện. M của tôi. Tôi thoáng đứng tim khi nghe tiếng gọi của M. Tiếng gọi thân quen như giọt nước mắt sâu lắng, dịu êm trong bản nhạc không lời Kiss the Rain của Yiruma. Tôi muốn cưỡng lại sự thân thương ấy bằng gương mặt đã thôi nồng ấm. Nhưng miệng lại khẽ thốt lên ba tiếng, rất thương: “Anh đây ư?!”

Cuộc đời có đến hai lần gặp nhau tình cờ, nhất định là nhân duyên. Em tin vào nhân duyên, như tin rằng, trong phòng mổ hai năm về trước, người con trai đeo kính và có đôi mắt tuyệt đẹp kia, nhất định là anh, nhất định là bác sĩ M. Đó là thứ tình cảm dịu dàng và đẹp nhất em từng có trong đời.

Anh đến đây làm gì thế

Anh đi hội thảo.

Chỉ đi hội thảo thôi sao? Hỏi M xong câu ấy, tôi e thẹn cúi xuống, ngượng ngùng. Tôi còn muốn nghe điều gì nữa? Chẳng phải tôi đã thừa nhận với M, tôi là cô bé gan lì, ương bướng nhưng lại thiếu can đảm đó ư? Thế nên, tôi đã tách ra khỏi đám đông, thả để ký ức của riêng M, còn hơn là hiện đại với một đám đông.

Quán cà phê Coffee Bean trên đường Ngô Đức Kế rộng mở nhiều khoảng view, tôi muốn giấu ánh mắt năm về trước, của cả bây giờ ở đâu, để M tin rằng, tôi đã quên M?

Em đã gặp P, M ạ. Ngay cái hôm gặp P trong thiên đường ấy. Em đã quyết định đến nơi này. Lúc nhìn vào đôi mắt trong như nước hồ thu của cậu ấy, em như bình tĩnh. Em nhận ra, tình cảm em dành cho P, cũng giống như tình cảm em dành cho anh. Em chỉ muốn đó nhất định phải là tình cảm đặc biệt. Ở đó, chỉ mãi có hai người, nghĩa là trong anh sẽ có hình ảnh của em, và ngược lại. Chứ M này! Tình yêu có thể đặt bên một dòng chảy, hay giữa vườn hoa, hoặc tận đại ngàn. Nhưng nhất định không được đặt nó trong đám đông. Hay bên một hình ảnh mà anh không thể xóa bỏ.

Khi ngồi bên P ở gốc cây cổ thụ, nhìn thấy bức vẽ của P về em thời học trò, cô bé có mái tóc lộn sóng buộc cao, giữa cánh đồng lau trắng tinh cao quá đầu người ấy, em mới nhận ra, tình yêu đích thực sẽ vĩnh cửu M ạ. Dù em ở Phương Nam, hay ở một nơi nào trên Trái Đất này, tình yêu vẫn len lỏi qua đám đông, để về với em.

Lại một lần nữa, tôi đứng lên, rời khỏi M, nhưng không phải tình cờ nữa. Dù những ký ức về M vẫn xinh đẹp vô cùng. Cuộc trốn chạy của tôi vẫn rất cô đơn, dù ánh nhìn của M, luôn ấm.

15. Chương 15:

Nếu như chưa từng gặp Anh...

Người đàn ông làm trái tim bạn rung động, sẽ là người nhắc bạn nhớ: Bạn quên chưa nhắn tin cho anh ấy mỗi ngày, chỉ đơn giản là, “Anh! Anh đã ngủ chưa?” “Anh! Mùa đông đã chạm vào thành phố, anh có nhớ mang áo ấm theo không?”

Lần đầu tiên gặp anh, em không nhớ gì nhiều hơn và thậm chí quên tên của anh trong lần gặp thứ hai. Thật ngại. Em vẫn trò chuyện với anh theo cách khách sáo giữa một nữ phóng viên và chàng bác sĩ trẻ: “Chào anh! Bác sĩ M, anh khỏe chứ?”

Vả cũng đáp lại em, không thể lịch sự hơn, anh nói: “Chào nữ phóng viên, em tìm tôi có việc gì không?”

Cuộc đối thoại như kịch bản trong chương trình truyền hình trực tiếp. Thế nên, chẳng có tiếng sét nào rơi bụp xuống đầu hai người trong những lần gặp như thế.

Em không thấy anh đẹp trong lần gặp đầu tiên, phải chăng vì sự lịch thiệp, khoảng cách và e dè thái quá mà anh dành cho em? Sau này em cũng không hỏi lại anh, vì sao lần ấy, anh không thể dịu dàng hơn.

Vì công việc thiện nguyện mà nhiều năm liền, em thường xuyên đến các bệnh viện trong thành phố. Em đã làm việc nhiều hơn mỗi ngày, chỉ vì muốn lấp đầy khoảng trống hoác mà nhiều mùa đông đã ngụ lại trong tim. Em cứ nghĩ, cuộc gặp xã giao với anh, chỉ cần thế là đến bệnh viện Y, một bệnh viện chuyên về tim mạch và ca mổ trực tuyến. Và, em vô cùng ngạc nhiên thấy trong danh sách bác sĩ tham gia ca mổ của bệnh viện, có tên anh. Lúc đó, vờ như chưa từng quen biết anh là ai, chưa từng gặp anh trong những cuộc gặp trước đó, em quay sang hỏi nữ đồng nghiệp đang theo dõi ca mổ trực tuyến ngồi cạnh:

- Chị có biết bác sĩ M không?

- Phóng viên theo dõi mảng y tế mà không biết bác sĩ M à? – Nữ đồng nghiệp nhìn em như vừa thấy mảng thiên thạch sắp rơi trúng đầu.

- Tôi là phóng viên mảng văn hóa, mới chuyển sang mảng y tế, tôi còn nhiều bỡ ngỡ. Chị có thể giới thiệu với tôi một chút không? Để tôi bổ sung vào nguồn tin của mình. – Em ngại ngừng giải thích

Vừa lúc đó, hình ảnh của anh xuất hiện ở màn hình trực tuyến. Anh đội mũ trùm đầu, bịt khẩu trang và đeo kính cận. Ánh mắt căng thẳng, lo âu. Và lần thứ hai em phát hiện thấy, cặp lông mày của anh khá dày, mờ hời rịn trên trán. Có một xúc cảm nào đó, như ngọn gió trong trẻo lướt qua em, là mùa xuân hay mùa hạ, em cũng không cảm nhận nổi, nhưng có nắng ấm và có cả mưa xuân. Em thấy anh thực sự rất đẹp.

Ca mổ kết thúc, em rời khỏi cuộc họp báo với những lưu luyến, băn khoăn về anh. Nếu đây là lần gặp mặt đầu tiên, em tin chắc mình đã trúng mũi tên của thần Cupid. Nên em nghĩ, nhưng xúc cảm xinh đẹp ủa đến lúc ấy, thật lung linh. Em tung tăng lên xe, không quên nhắn cho anh: “Bác sĩ M, hôm nay anh thật đẹp. Em đã nhìn thấy anh, rất gần...” kèm theo là icon cười thân thiện. Khoảng 5 phút sau, anh nhắn lại: “Anh vừa bước ra khỏi phòng mổ, cảm ơn em đã động viên.”

Sau cuộc gặp định mệnh ấy, trong những suy nghĩ của em, cả lúc vẫn vợ, thật đầy! Lần nào nhắn tin cho anh, em cũng gửi kèm theo đủ hình icon ngộ nghĩnh. Chưa bao giờ em thấy những tin nhắn của mình tươi nguyên và trẻ trung như thế. Em mới chớm 18 tuổi... từ lúc nhìn thấy anh.

Không biết từ lúc nào, em đã quên từ “bác sĩ M” mà thay vào đó, gọi anh theo cách rất thương: “Này M, hôm nay rét buốt tràn vào thành phố. Anh có mang áo ấm theo không?”

Trước khi gặp anh, em đã sống những tháng ngày mà không còn muốn nhớ thương ai nữa, vì nhớ thương nặng gánh, cứ làm đau người cư mang nó. Em nghĩ việc một thời gian dài. Chỉ muốn ngủ thật nhiều để quên đi sự tở tại của bản thân và đỡ thấy tình thương đau rất ngực khi nhận ra mình quá đơn độc trên thế gian này. Mẹ em, P... rồi còn ai nữa sẽ rời khỏi thế gian này? Em từng ngồi ở ban công nhiều giờ liền mà không biết điện thoại đã rung lên những hồi dai dẳng và chờ đợi của bạn bè khi nhận tin về sự ra đi của P. Đó là những giây phút thanh xuân thật buồn, em đã từ đào ỉnh một cái hố sâu tự ti và tuyệt vọng, để cách ly với thế giới bên ngoài. Em không tin vào chính mình và cũng không biết bản thân sẽ sống ra sao khi P thực sự không còn trên thế gian này nữa. Ngày nào cũng âm ảm nặng và tẻ nhạt đến xám hờn. Em tựa

đầu vào ban công, hút thuốc như mộng du, để họ sặc sụa. Làm tội bản thân đến nghiệt ngã, em rít từng hơi thuốc dài, nhả khói thâm u, để những buổi chiều buổi nhói tâm can cứ chậm rãi đi ngang qua ánh mắt vô cảm và nặng trĩu.

Những chàng trai cũng không còn đủ kiên nhẫn để theo đuổi em nữa, vì họ nhìn thấy những mảng tối buồn bã trong cuộc đời quá ít an vui của cô gái mới ngoài hai mươi tuổi. Cuộc đời mà chỉ thấy màu xám xịt của khói thuốc và cơn mưa, thì còn có gì nữa không? Em nghiện thuốc lá nặng. Bởi khi dật dờ trong khói thuốc, em lại nhìn thấy đâu đó nụ cười quá dối trong trẻo của P. Nụ cười thiên thần với má lúm đồng tiền và ánh nhìn trong veo như suối mát.

Buổi từ thiện đầu tiên, em được sắp giao việc từ thiện cho trẻ mồ côi. Nữ phóng viên ngoài hai mươi, xách máy ảnh lên đường và đến bệnh viện, nơi có quá nhiều những cảnh ngộ bần cùng, khốn khổ. Em gặp anh trong những cảm xúc còn vương mùi khói thuốc chưa tan. Và cũng bởi, em đã nghe đồng nghiệp phản ánh quá nhiều thực trạng ảm đạm về nghề y. Thế nên, làm thế nào anh có thể đẹp trong đôi mắt em lần đầu tiên như thế được?

- Băng Di! Cô là phóng viên Băng Di? – Anh gọi

- Vâng! – Em đáp cụt lủn, nhìn anh bằng ánh mắt dừng dung.

- Phóng viên có thể giúp cho bệnh nhân của tôi được không? Một em bé cần mổ gấp, thiếu 10.000.000 đồng nữa

16. Chương 16

Em đã bảo anh nhắn tên bé, ngày tháng năm sinh, quê quán, căn bệnh, kèm theo một tấm ảnh vào thư điện tử ghi trên card visit. Rồi quay lưng rời khỏi ánh mắt anh, như thể việc gặp anh với những cảm xúc xám xịt có chất chứa sâu thẳm trong lòng. Em đã rời khỏi anh trong những suy nghĩ miên man về P. Về những hồi ức xinh đẹp hai người từng có với nhau.

Em vẫn làm việc với tâm trạng mộng du của người không đi trên mặt đất. Cả đến khi với buổi họp báo thể giới thiệu chương trình trực tuyến về mổ tim cho trẻ, em cũng không thể tập trung vào những động tác thoăn thoắt của các bác sĩ trên màn hình. Cho đến khi hình ảnh anh xuất hiện, em cảm thấy một sự thân quen kỳ lạ. Anh như cơn gió đã xua tan sự xám xịt của khói thuốc, của tuyệt vọng và chán chường trong suy nghĩ tưởng như không lối thoát của em.

Đôi mắt của anh, nhìn gần thật đẹp và an yên. Em đã nhìn rất lâu vào đôi mắt anh, để tin rằng em không thể nhầm anh với bác sĩ K, bác sĩ P, bác sĩ L rất nổi tiếng trong ngành tim mạch nước nhà.

Em lặng lẽ rời khỏi thành phố vào một ngày Hà Nội giá lạnh. Và không quên nhắn cho anh một tin, thật ấm: “Em vào phương Nam tránh rét, gió ở ban công ùa vào từng đợt thật lạnh. Nhớ mặc áo ấm nhé. Tạm biệt anh.”

Ngày nào ở Sài Gòn, em cũng gặp anh trong suy nghĩ của mình. Lúc ngồi uống cà phê một mình trên phố, thấy nhớ anh đến lạnh lòng, vì nhớ anh nên em mới cảm nhận ra mình đang đơn độc. Em thầm cảm ơn anh vì đã đến Trái Đất này, đúng lúc cả một mùa đông đổ xuống tầm hồn em, lạnh giá. Em thả thả qua tin nhắn: “Nếu ở bên anh lúc này, nhất định em sẽ khóc.”

- Em sao thế? – Và anh nhắn lại

- Vì dường như những gì em yêu thương nhất trên thế gian này, bằng cách khác, đều rời xa em. Không có gì trên đời này là vĩnh cửu. Cả những tin nhắn này, rồi anh cũng delete khi điện thoại báo tình trạng tin nhắn quá đầy, phải không? Rồi anh sẽ chẳng nhớ nổi những gì em đã nói với anh?

- Anh vẫn đọc tin nhắn của em mỗi ngày, vẫn lắng nghe em mỗi ngày.

Rồi không biết vì sao mà em luôn giận dữ với anh. Chỉ cần gọi một cuộc điện mà anh không nghe máy, nhất định em sẽ “delete” số điện thoại của anh kèm theo lời nhắn: “Nếu như chưa từng gặp anh...Hãy để em đơn độc như trước đi, M?”

Em biết anh cũng hoang mang không kém khi em đang hồ hởi kể cho anh nghe đủ thứ chuyện vui trên đời, mà bỗng tắt lịm mọi điều sang sủa và ngọt ngào trước đó. Em bắt đầu giận anh. Em bắt đầu nhìn thấy những niềm vui ngắn ngủi ồ ạt đến rồi ồ ạt vụt tắt. Có gì trên đời này là vĩnh cửu đâu anh?

Anh giống P ở đức tính nhẫn nại và tốt bụng. Anh không nỡ làm em buồn hơn và im lặng trước nỗi u sầu đơn độc của em. Em quá mâu thuẫn, vừa muốn nói với anh rằng: “Uống ly cà phê trên lầu 2 ở đường Ngô Đức Kế, mà ước giá như có anh ở đây.” Lại vừa sợ, rồi mình sẽ sống ra sao nếu một ngày nào đó, anh nói một câu thật đau: “Em chỉ là một người bạn tốt của anh, Bần Di ạ.”

Tình yêu và tình thương khác nhau lắm, chẳng mấy ai đủ can đảm đón nhận tình thương. Thế nên, em cứ giấu trái tim trong khối thuốc bạc màu, trong ly cà phê chất đắng, trong mem rượu cay nồng, lúc sự đơn độc đã gặm nhấm từng mạch máu. Cô bé bán diêm phải đốt đến que diêm cuối cùng để kiếm hạnh phúc hư ảo. Còn em cứ đắm chìm trong những mặc cảm cô đơn, để tin rằng anh đến Trái Đất này, chỉ để gặp em.

Giá như trong căn phòng trống trải ở Sài Gòn vào đêm mưa nặng hạt đó, em có thể nhìn thấy anh, có thể hôn anh, có thể nép mình vào vòng tay anh cứng cáp, nhất định em sẽ bắt trước cô bé bán diêm trong câu chuyện cổ tích. Nhưng anh, cứ vừa xa, lại vừa gần. Vừa hiện thực, vừa hư ảo. Anh cũng đã hoang mang trong tim quá nhiều kỉ niệm với N, mối tình đầu của anh. Còn có gì cho em nữa không?

Anh đến Trái Đất này để kiếm tìm điều gì? Em đã ngủ trong căn phòng khách sạn lạnh lẽo và âm thầm hỏi anh câu ấy. Một câu hỏi mà mãi nhiều năm sau, anh vẫn chưa thể trả lời.

Vì thế, em đã cố gắng tự cứu lấy mình, trước khi lại rơi xuống đáy vực và sống những ngày chân không chạm đất. Một tháng 30 ngày, thì có 7.200 giờ em tin rằng mình không còn đơn độc nữa. Từ giây phút nhìn thấy anh mất anh trên màn hình trực tuyến hôm đó, và nhận ra anh giữa hàng chục người trong phòng mổ, em tin rằng, nhất định mình từng gặp nhau ở đâu đó, kiếp hoài thai

17. Chương 17

Em trở về Hà Nội, lúc những mảng xám xịt trong tâm hồn đã tróc vẩy. Em ngồi gõ băng ghi âm để thực hiện loạt bài báo. Thấy điện thoại hiện số của anh, giọng nói vẫn ấm lạ thường: “Băng Di đã về Hà Nội rồi phải không?”

- Vâng, sao anh biết?

- Vì anh thấy hôm nay Hà Nội ấm hơn?

Em suýt làm rơi điện thoại xuống nền nhà, mặt đỏ bừng vì bối rối. Một người khô khan như anh, sao anh lại nói một câu ấm áp như lò sưởi thế. Em khẽ mỉm cười: “Cảm ơn anh.”

Em ngồi ăn trưa với anh, ở một quán kín đáo và ấm áp. Anh ngồi gõ thức ăn cho em và không quên dặn em cẩn thận kẻo bỏng. Em thi thoảng lén nhìn anh trêu mếu, cái nhìn như thể: “Cả thế giới này, chỉ cần có anh là đủ rồi. Sau đó sẽ có không khí, mặt trăng, mặt trời, cây cối và cát, đá, sỏi. Và nếu có cây, em thích đó sẽ là cây điệp vàng cứng cáp, rực rỡ. Em nhất định sẽ tựa lưng vào thân cây, để nhìn anh thật gần...”

- Em đang nghĩ gì thế, Băng Di? – M hỏi.

- Em không nghĩ gì. Em chỉ không biết anh đến Trái Đất này có phải để ngồi bên em, thật ấm và bình yên như lúc này không?

Anh kể cho em nhiều hơn về ngày hôm qua, về tuổi thơ, về tình yêu và sự nghiệp. Em đọc trong đôi mắt anh vẻ nam nhi, mạnh mẽ, rắn rỏi. Nhưng sâu hơn trong đôi mắt cương nghị ấy, là một M rất tình cảm và yếu đuối. Là M rất chung tình. Một người đàn ông như anh, còn sót lại trên thế giới này và ngồi đối diện với em, có phải là giấc mơ?

Em muốn ghi lại mãi ký ức về bữa ăn trong tim mình. Để anh không thể rời xa, mãi đừng xa, có được không?

Rồi có khoảng một nghìn lần nữa em giận anh, em cự cãi đến ứa nước mắt: “Tại sao em gọi anh mà anh không nghe máy? Tại sao thế, M?”...

“Em nhảy cảm quá rồi, anh chưa khi nào không nghe máy của em. Có thể vào lúc em gọi, anh đang nhận một cuộc điện thoại khác, cô phóng viên ngốc ạ!”

Cả thế giới này có thể bỏ qua cuộc gọi của em, nhưng riêng anh thì không được làm thế. Em vừa khóc vừa nhìn anh. Thật ngốc. Em đã khóc ngọt ngào khi nói với anh câu ấy. Em gục đầu vào vai anh, cứ nghĩ anh đã biến mất khỏi Trái Đất này. Điều ấy thật đáng sợ biết bao. Sự mất mát những điều thân thương mà mẹ em, P để lại, khiến em luôn giữ khư khư trong tay và sợ mất những gì mình đang có. Em có đáng thương không?

Anh im lặng nhìn em trồi mếu. Em đã ầm ừ cảm xúc hơn trước ánh nhìn ấy.

Và rồi mãi sau này, anh vẫn là thứ hạnh phúc không thể cầm nắm hoặc nói lời tạm biệt của em. Vừa thân thương như có thể ôm chầm lấy, vừa xa lắc lơ như bóng khói cuối đuôi tàu. Chỉ đơn giản vì, em không đủ can đảm để chạm vào hình bóng người con gái cũ của anh, nơi anh đã nói với em rằng: “Cô ấy đã để lại trong anh quá nhiều kỷ niệm.”

Anh cho em được hờn dỗi, được cáu giận, được khóc, được cười, được nhắn tin cho anh mỗi ngày chỉ để hỏi: “Này M, anh đã ngủ chưa?” – với một cô gái trải qua muôn vàn hụt hẫng, đau khổ không chạm đáy như em, anh thực sự là một trải nghiệm bình yên trên cõi đời này, nhất định không phải là giấc mơ...

Vì thế, cuộc sống của em sẽ tẻ nhạt và đáng thương đến thế nào, nếu như chưa từng gặp anh...

Nếu như...

Chưa từng...

Gặp anh.

Phải không?

18. Chương 18: Can Đảm Chia Tay Là Em Đã Tự Cứu Lấy Mình

Can đảm chia tay là em đã tự cứu lấy mình...

Em rất sợ khi nghe người trong cuộc nói với mình những lời an ủi: “Giá như chúng mình gặp nhau sớm hơn...” hoặc: “Anh đã từng yêu em chân thành. “Tất cả những lời nói dối ấy, đều có thể làm em bật khóc!!!

Có khác gì đâu anh, việc ai là người rời khỏi con đường đi chung sớm hơn một bước chân? Chỉ là em hi vọng, vết thương em về đến nhà hoặc đưa chân em tới một ngã rẽ khác.

Lúc em đến điểm hẹn để gặp anh, em từng nghĩ sẽ nói chuyện với anh ríu rít. Làm sao có đủ thời gian để kể hết cho anh nghe những chuyện mà em thấy mỗi ngày. Để chúng ta thấy giá trị của tình yêu, để thêm trân trọng hiện tại hơn.

Thế nhưng, lần nào ở bên nhau, chúng ta cũng có lý do để bảo vệ cái tôi của mình. Trong tình yêu, hai cái tôi quá quyết liệt sẽ đẩy em và anh xa nhau hơn. Và điểm chung cuối cùng còn lại với nhau, chính là câu nói nghe buốt tâm can: “Anh đã từng yêu em rất chân thành.”

Lúc tỉnh táo và hồn nhiên, em từng ước, giá như anh và em, dù đất trời sụp xuống dưới chân, cũng không một ai nói đến hai từ “chia tay”. Bởi nghe xót xa phát khóc.

Em thương anh lắm, nhưng lại quá tỉnh táo khi nghĩ rằng nếu chúng ta cứ nắm tay nhau đi xa thêm, rồi sẽ đến lúc cả hai cùng buông tay ở con đường quá mờ mịt. Em sợ tình yêu sẽ bị hủy diệt ở một nơi, nó khiến cả anh và em cùng sợ hãi mỗi khi nhớ đến.

Đã nhiều lần em ý thức rằng, em là một cô phóng viên trẻ vad anh cũng là một chàng bác sĩ còn quá trẻ. Chúng ta vẫn đang ở độ thanh xuân và đều mang hai cái tôi nghề nghiệp lớn lao. Anh dễ nổi nóng khi đồng nghiệp của em phanh phui những thực tế phũ phàng của ngành y mà quên đi những đóng góp của bao bác sĩ đã cứu sống hàng ngàn mạng sống mỗi ngày.

Những lúc đôi mắt của anh có lửa, ngọn lửa giận dữ và cô đơn, em lại thấy lòng mình chùng xuống. Thấy thương anh nhiều hơn. Chẳng có một lời nguyên nào nói rằng những đôi nam nữ ngành y và ngành báo không nên kết duyên với nhau. Bởi những bất đồng về góc nhìn là vết rạn không thể nào hàn gắn.

Rồi những cuộc vui của chúng ta, luôn kết thúc bằng sự giận dữ trên trời rơi xuốngs biển của anh. Và có lúc em nhận ra, tình yêu dành cho anh, sao quá đơn côi. Lúc yêu anh thật lòng mà em thá cô đơn và như chưa từng có ai ở bên chia sẻ lúc yếu lòng.

Em lại cố gắng sống tốt hơn, em không thể phản bội đồng nghiệp của mình và nói với họ rằng: “Nhưng phũ phàng về ngành y mà mọi người viết là hơi quá lời. Vẫn còn nhiều bác sĩ có tấm lòng cao cả, trong đó có anh – người đàn ông mà em yêu thương.”

Em chọn cách im lặng giữa lập trường nghề nghiệp và những bức xúc của anh. Bởi em không muốn làm anh buồn hơn. Bởi em không muốn làm anh chính là của mình. Tình yêu đích thực, đến nỗi buồn cũng là của chung, phải không anh?

Nhưng rồi, những cuộc tranh luận khác cũng đến ngày một nhiều hơn. Chúng ta sẽ đến với nhau như thế nào khi anh vẫn coi N như một kỷ vật không thể buông rời. Nếu như anh chỉ đối xử với N như một kỷ niệm khắc cốt ghi tâm, thì em sẽ chịu đựng thêm. Nhưng anh nhớ không, lúc anh uống quá say. Lúc em phải dìu anh ra xe, anh nhắc đến tên chị ấy trong vô thức. em là em, M ạ. Em không thể là N. Nhưng em vẫn vuốt ve cảm giác của một trái tim thất bại. Em muốn đổ dành tuổi thanh xuân của mình rằng, có sao đâu, rồi ai cũng đã từng yêu như thế!

Ngồi bên vĩa hè của con phố em đã đi nhiều hơn những năm tháng thanh xuân của mình. Vậy mà, thấy lòng cứ trống trơ, xa lạ. Em có thể bỏ qua vì anh vô tâm đến quên gửi em một lời chúc mừng sinh nhật chỉ vì anh quá bận. em có thể thôi khóc chỉ vì anh vội đi hội thảo nên nhận điện thoại của em mà trả lời quá vội vàng như một người xa lạ. Em có thể làm nhiều thứ lắm, thậm chí có thể gặm nhấm nỗi buồn của anh để hiểu anh hơn....

Nhưng em lại không thể cùng anh yêu tha thiết người con gái cũ, như vậy là em thiếu sự nhẫn nại hay quá ích kỷ, em cũng không biết nữa. Em đã dùng tất cả sự can đảm bản thân có để để rời khỏi anh, và cũng là để cứu lấy chính mình.

Trong tình yêu, em chỉ biết dùng trái tim để cứu mang thất bại của mình.

Thế nên, nếu đã can đảm yêu, cũng cần có can đảm chia tay. Bởi thanh xuân như dòng nước, có ai tắm hai lần trên một dòng sông?

Mà anh đã yêu chị ấy đến hai lần trong cuộc đời như thế???

19. Chương 19: Cô Bé Lọ Lem

Cô bé lọ lem

Đã hai mươi năm, kể từ buổi chiều nước mưa hòa nước mắt, vị ngọt của trời xen lẫn vị mặn chát của tuổi thơ. Con đã khóc nhiều ngày sau đó, nước mắt chỉ mà nhiều đến vậy! Con nằm xuống giường, nước mắt ướt đầm gối. Con tựa lưng vào tường, thấy cơ thể bé nhỏ của mình sao nặng nề, vịn vào đâu cũng chông chênh. Vì thế, 12 tuổi thật đáng bởi con đã trở thành cô bé lọ lem với cổ tích buồn.

Cô cứ tiếc đến thần thờ vì buổi trưa hè hôm ấy, con quên nói với mẹ rằng: “Con sẽ còn yêu mẹ nhiều năm sau nữa, yêu cả sang kiếp sau!” Để buổi chiều trở về, mẹ đã không còn trên thế gian này nữa.

Mùa hè khép lại với bản tổng kết học kỳ thê thảm. Con đâu còn tâm trí học khi bước đi của con như chưa từng chạm đất. Con chỉ nghe tiếng nói xạo của trẻ thơ, như rơm tước một cách hồn nhiên mà ròn rợn: “Ê nhỏ! Mẹ mày mất thật rồi à? Bà tao bảo kiếp sau mày mới được gặp mẹ đấy.”

Băng Di...

Con đã dừng chân khi nghe tiếng gọi dịu dàng như mùa thu rụng xuống khoảng đất nơi con đứng. Là P mẹ à. P gọi tên con như chúng con từng là bạn với nhau từ kiếp trước. P là câu bạn học khác trường, đã chạm mặt con trong kỳ thi tốt nghiệp. Mẹ biết không? Lần đầu tiên con nhìn thấy cậu ấy, con đã thấy thứ ánh sáng kỳ lạ, ấm áp mà cô bé bán diêm từng nhìn thấy trong đêm bão tuyết, khi châm lửa đốt lên những que diêm hy vọng.

P, cậu con trai khôi ngô và có má lúm đồng tiền ấy, sau này chính là mối tình đầu rất đẹp của con.

Cậu ấy đã nói với con rằng: “Cậu có nụ cười tỏa nắng, cậu rất xinh gái”. Mẹ biết không? Đó là lời khen đầu tiên con nhận được trong cuộc đời có quá nhiều buồn thương. Và lúc đó con tin, sự sống vẫn còn trên thế gian này, còn trong đôi mắt của con, còn trong nụ cười xa xăm của mẹ.

Cậu ấy đã dắt tay con bước đi qua bao mùa mưa nắng. Con đã quen với việc đến trường và thấy cậu ấy xuất hiện ở cổng trường, lần nào cũng vội vã. Có một điều khiến con chưa từng hối hận khi có P trong trái tim mình, là P quá dịu dàng và tốt bụng.

Nếu như chưa từng gặp P, cuộc đời con sẽ giống như một xác cây cằn cỗi giữa bão cát xa mạc, mỗi năm lại phủ đầy bụi thời gian và trở thành một cây bụi trắng xóa. P đã là cơn mưa trong lành cuốn đi những vết thời gian đau đớn trong con. P khiến con tin rằng, con xứng đáng được hạnh phúc!

Mẹ biết không?

Sau này, P đã rời khỏi con như một sự sắp đặt của số phận. Không phải là vì đã chán cô bé Băng Di hề nhắc đến mẹ là ứa nước mắt. P luôn đưa khăn cho con và nói với con thật dịu dàng: “Cậu đừng khóc nữa!”

Chúng con xa rời nhau trên hai nẻo đường xa lạ, mỗi đứa đều mang theo một mảnh vỡ của tim mình. Và đều cố gắng không ngoảnh đầu lại nhìn con đường đã đi qua. Chỉ đơn giản vì cả con và P đều sợ, nếu quay lại, cả hai sẽ cùng đau khổ như nhau.

Nhất định con sẽ khóc nếu P nói: “Hãy về với nhau đi!” Vì con chẳng thấy cánh cửa nào để bước vào thế giới của hai đứa. Tình yêu, mà lý trí thế, có phải tình yêu không mẹ?

Rời khỏi P, con đã có được những bước đi hụt, chạm chân vào đâu cũng thấy hoang mang. Nhiều lần, con chạy ra bưu điện gần ký túc xá của sinh viên, chỉ để bấm máy cho P và nói rằng: “Này cậu, nếu cậu chưa đi quá xa đoạn đường ấy, thì hãy quay lại với tớ. Chúng ta sẽ cùng nắm tay nhảy đi tiếp. Có cậu ở bên, tớ đỡ hoang mang hơn.”

Nhưng tình yêu của tuổi trẻ là cô bé ngốc nghếch ương bướng. Con đã đặt điện thoại xuống vì sợ run người nếu tiếng chuông điện thoại của P reo.

Con quyết định bỏ cuộc. Vì thế, P đã được con xếp lại thành một hồi ức u buồn trong trái tim kín đáo của con.

Con muốn từ giây phút ấy trở đi, P chỉ thuộc về riêng con. Thuộc về riêng trái tim con mà thôi. Thuộc về một phần ký ức yêu thương không thể xóa nhòa. Vì thế mẹ à, với riêng P, con thực sự là cô bé lọ lem đã bước ra từ cổ tích thật đẹp.

Có một chàng trai rất thông minh, khôi ngô, tuấn tú và dịu hiền, đã từng yêu thương con thật lòng.

Cậu ấy từng thủ thỉ với con những lời rất ấm: “Cậu thật xinh đẹp.”

Thế nên, khi nghe tin cậu ấy gặp tai nạn và rời bỏ cõi sống, con đã lặng yên nghe ký ức rỉ máu mỗi ngày.

Con đã khóc. Trái tim như bị bóp nghẹt. Con đã phải sống những ngày dài sau đó, rất dài, với niềm tin rằng: P vẫn còn ở đâu đó trên thế gian này, P vẫn đợi con ở quán quen, vẫn thích uống nước hoa quả và nụ cười có má lúm đồng tiền vẫn tỏa nắng. Dù ký ức của con vẫn không ngừng rỉ máu.

Mẹ à, con thật hạnh phúc, vì có người từng gọi tên con, như cách của P. Nghe ấm áp, như mùa thu gió thổi lao khoảng trời ký ức thật đẹp, để tin yêu. Để thấy mình đang sống.

Tác giả trẻ Thiên Bình đã nói “Đôi khi tình yêu chỉ là chuyện một người”, thế nên, chỉ một mình P là đủ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-chua-tung-gap-anh>